

Warszawa, 26 kwietnia 2017 r.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych do projektu ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz niektóre inne ustawy z pakietu „Konstytucji Biznesu”

Lp.	Propozycja	Podmiot zgłaszający	Treść uwagi	Stanowisko MR
Uwagi ogólne				
1.		Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Opiniowane przepisy – zgodnie z nazwą – stanowią wprowadzenie rozwiązań natury prawnej, umożliwiające pełne „działanie” ustawy głównej – Prawo przedsiębiorców, określanej jako „konstytucja dla przedsiębiorców”. Poddana pod opiniowanie regulacja stanowi odpowiedź ustawodawcy na formułowane od kilku już lat postulaty o konieczności ułatwienia i usprawnienia przepisów regulujących prowadzenie działalności gospodarczej na terytorium RP, tj. uchwalenia aktu prawnego odpowiadającego aktualnym uwarunkowaniom rynkowym i przeobrażającej się dynamicznie gospodarki. Należy w tym kontekście podzielić pogląd wpływający z uzasadnienia projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców i przychylić się do opinii, iż projekt ten jest nowym aktem prawnym, lepiej dostosowanym do aktualnych oczekiwań przedsiębiorców oraz do poważnych wyzwań, w tym zwłaszcza wyzwań rozwojowych, stojących przed polską gospodarką. Jako rozwiązania korzystne należy m.in. uznać przyjętą metodykę techniki legislacyjnej, tj. uchwalenia odrębnej ustawy „wprowadzającej”. Mnogość zmian związanych z uchyleniem u.s.dz.g. – stanowiących niezwykle ważną ustawę na gruncie prawa prywatnego - i wprowadzeniem do obiegu prawnego ustawy ją zastępującej, determinuje konieczność kompleksowego zebrania wszystkich regulacji w odrębnej ustawie, by wypełnić postulat czytelności (przejrzystości) regulacji prawnej oraz by nie rozbudowywać nadmiernie ustawy Prawo przedsiębiorców o przepisy, które będą miały znaczenie jedynie czasowe lub wręcz jednorazowe.</p>	<p>Uwaga uwzględniona. Projekt ustawy zostanie poprawiony pod względem redakcyjnym oraz merytorycznym.</p>

			<p>Wśród mankamentów ustawy należy wymienić m.in. naruszenie zasady określoności przepisów prawa, mówiącej, iż przepisy muszą być formułowane w sposób jasny, poprawny i precyzyjny – czyli taki, który pozwoli zagwarantować jego komunikatywność względem adresatów i nie będzie budził wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków (por. wyroki: z 28 października 2009 r., Kp 32/08; z 4 listopada 2010 r., K 19/06). Zestawiając w tym kontekście przykład art. 94 pkt 3) ustawy, dostrzec należy, iż postulat ten jest miejscami niewypełniony (projektowana regulacja wprowadza zmianę do art. 87 ust. 6 pkt ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług zmieniając treść pkt 1), przy czym w aktualnej wersji ww. regulacji pkt 1) zawiera cztery jednostki redakcyjne – litery, zawierające listy przesłanek. Projektowana regulacja wypełnia dwie pierwsze przesłanki aktualnego pkt 1), tj. lit a) - b), natomiast niejednoznaczny zapis projektowanej zmiany nie przesądza, czy lit. c) – d) zostaną zachowane, czy też poprzez wprowadzoną zmianę, zostaną uchylone. Problematyką godną odnotowania, jest również odwoływanie się przez projektodawcę do regulacji już nieistniejących (por. art. 39 pkt 7) ustawy w zakresie, w jakim odwołuje się do art. 33c PE, czy też art. 165 ustawy.</p>	
2.	BCC – Business Centre Club	<p><u>Rezygnacja z maksymalnego okresu zawieszenia działalności gospodarczej.</u></p> <p>Projektodawcy zrezygnowali także z ustanowienia maksymalnego okresu, na który można zwiesić działalność gospodarczą oraz wykreślenia z rejestru podmiotów, którzy nie wznowili wykonywania działalności przed upływem danego okresu. ZP BCC już na kanwie poprzednich projektów ustaw regulujących prowadzenie działalności gospodarczej, jako szczególnie ważne oceniał chociażby wydłużenie dotychczasowego maksymalnego okresu zawieszenia działalności gospodarczej. Obecnie komentowaną zmianę należy zatem ocenić jako pozytywną i wpływającą na uelastyczenie prowadzenia działalności gospodarczej, a przez to umożliwiającą zwłaszcza małym przedsiębiorcom dostosowywać się do szybko zmieniającej się sytuacji</p>	Przyjęto wyjaśnienia	

			gospodarczej na rynku.	
3.		BCC – Business Centre Club	<p><u>Zmiany w ustawach w zakresie reglamentacji działalności gospodarczej.</u></p> <p>Część zmian koncentruje się także na przeniesieniu do ustaw odrębnych zawartych dotychczas w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej regulacji dotyczących koncesji oraz konieczności uzyskania wpisu w rejestrach działalności regulowanej. Powyższą zmianę należy ocenić pozytywnie, obecne regulacje mogą tworzyć zbędny chaos prawny.</p> <p>ZP BCC popiera wszelkie zmiany mające na celu poprawę sytuacji przedsiębiorców oraz ich otoczenia prawnego. W niniejszej opinii starano się jednak wskazać, iż pomimo częściowo słusznych pomysłów Projektodawców, w praktyce niektóre z rozwiązań mogą być iluzoryczne i nie zapewnią przedsiębiorcom ochrony, a często mogą narazić ich na jeszcze większe ryzyko. Przykładowo, instytucja „utrwalonej praktyki interpretacyjnej” została skonstruowana w taki sposób, iż w konkretnym stanie faktycznym bez przeszkód będzie można zakwestionować prawidłowość zastosowania się do niej przez przedsiębiorcę, trudno bowiem będzie wyznaczyć ramy tejże praktyki interpretacyjnej. Natomiast jako przykład nowej instytucji, która stwarza ogromne ryzyko dla przedsiębiorców wskazać należy instytucję tzw. „ulgi na start”, która pozwala rozpoczynającym przedsiębiorcom na niepodleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. W przypadku, gdy korzystający z ulgi na start ulegnie wypadkowi przy pracy, pozostanie bez jakiejkolwiek pomocy ze strony państwa.</p>	Przyjęto wyjaśnienia
Uwagi szczegółowe				
Art. 2 – Kodeks cywilny				
4.		BCC – Business Centre Club	<p><u>Dopuszczenie ustanowienia prokury przez przedsiębiorcę.</u></p> <p>W obecnym stanie prawnym osoba fizyczna, prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej nie ma możliwości ustanowienia prokury. Nie ma racjonalnego uzasadnienia dla ograniczenia kręgu podmiotów uprawnionych do ustanowienia</p>	Przyjęto wyjaśnienia

			<p>prokury w obrębie przedsiębiorców i przyznania legitymacji czynnej do udzielenia prokury wyłącznie przedsiębiorcom rejestrowym. W związku z tym BCC akceptuje omawianą zmianę w Kodeksie cywilnym, umożliwiającą także przedsiębiorcom prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą ustanawianie prokury.</p>	
Art. 4 – Kodeks postępowania cywilnego				
5.	Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Art. 4 – wymogi formalne pozwu w postępowaniu cywilnym</p> <p>Projektowana zmiana stanowi uzupełnienie uprzednio wprowadzonego przez ustawodawcę nowego brzmienia art. 133 § 2a k.p.c. Przepis likwiduje często problematyczną kwestię związaną z koniecznością ustalenia przez powoda, dla skuteczności dochodzenia swych praw na drodze sądowej, rzeczywistego adresu zamieszkania osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą. Brak dostępu do danych będących formalnie w posiadaniu CEiDG (dane niejawnie), nierzadko stwarzał wierzycielom problem w sądowym dochodzeniu roszczeń przeciwko swym dłużnikom. Wskazywane bowiem przez powodów adresy wpisywane przez przedsiębiorców w CEiDG jako adresy prowadzenia działalności gospodarczej częstokroć okazywały się adresami fikcyjnymi. Brak istnienia fikcji prawnej doręczenia utrudniał, a wręcz nawet w poszczególnych przypadkach uniemożliwiał skuteczne dochodzenie przez powodów swoich praw. Sytuacja ta uległa diametralnej zmianie po wprowadzeniu nowego brzmienia art. 133 § 2a k.p.c., na mocy ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. (Dz. U. 2015, poz. 1311) o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (nowelizacja weszła w życie 8.09.2016 r.), który ustanowił regułę, że pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEiDG), doręcza się na adres udostępniany w rejestrze albo CEiDG, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni udostępniony adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, który</p>	<p>Przyjęto wyjaśnienia</p>	

			podlegały udostępnieniu, adres wykreślony jest uważany za adres udostępniony w rejestrze albo CEIDG. Wprowadzenie nowego brzmienia art. 126 § 2 pkt 1) k.p.c. stanowi niejako uzupełnienie realizacji głównego zamierzenia ustawodawcy, mającego na celu usprawienie powodom dochodzenie swoich praw przeciwko nierzetelnym podmiotom/kontrahentom, co należy ocenić pozytywnie.									
Art. 10 – ustawa – Prawo prasowe												
6.		Lewiatan	<p>Art. 10 - Zmiany w ustawie z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe</p> <p>W pełni zgadzamy się z argumentem, przedstawionym w uzasadnieniu wprowadzenia ustawy – Prawo przedsiębiorców oraz zmiany innych ustaw, iż odesłania do PRL, które zawierają jeszcze niektóre ustawy powinny zostać usunięte. Dotyczy to m.in. ustawy – Prawo prasowe, w której niewątpliwie <i>„treść części (...) przepisów charakteryzuje się znaczącym stopniem anachroniczności, czy też nawet całkowitą dezaktualizacją”</i> (uzasadnienie – s. 8). Jednym z celów, jakie postawili sobie autorzy nowej ustawy, należącej do tzw. Konstytucji Biznesu jest zatem „zdekomunizowanie” ustaw, w tym ustawy – Prawo prasowe. „Zdekomunizowanie” ustawy – Prawo prasowe obejmować powinno, w naszej opinii, zmiany dwojakiego rodzaju. Po pierwsze, niezbędnym jest usunięcie z dotychczas obowiązujących przepisów terminów i instytucji, które są relikdami minionego ustroju. Dotyczy to, co zauważają sami projektodawcy, odesłań do „Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”. Należy jednak zauważyć, iż także inne terminy zawarte w prawie prasowym też są nieaktualne i powinny zostać usunięte lub odpowiednio zamienione. W treści przepisów ustawy wciąż widnieją m.in. „Rady narodowe” czy „sądy wojewódzkie”. W związku z tym proponujemy uwzględnić określone w tabeli poniżej propozycje zmian.</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th colspan="2">TEKST OBOWIĄZUJĄCY</th> <th colspan="2">PROPOZYCJA</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Art. 2.</td> <td>Organy państwowe zgodnie z</td> <td>Art. 2</td> <td>Organy państwowe zgodnie z Konstytucją</td> </tr> </tbody> </table>	TEKST OBOWIĄZUJĄCY		PROPOZYCJA		Art. 2.	Organy państwowe zgodnie z	Art. 2	Organy państwowe zgodnie z Konstytucją	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Część propozycji ujętych w tabeli (1, 3, 5 i 7) jest godnych wdrożenia, pozostałe zaś wymagają wcześniejszej konsultacji z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego.</p> <p>Propozycje wskazane poza tabelą zdają się jednak zdecydowanie wykraczać poza zakres przedmiotowy ustawy – Przepisy wprowadzające. Mogą się one natomiast stać częścią projektów późniejszych aktów prawnych zmieniających rzeczową ustawę.</p>
TEKST OBOWIĄZUJĄCY		PROPOZYCJA										
Art. 2.	Organy państwowe zgodnie z	Art. 2	Organy państwowe zgodnie z Konstytucją									

			<p>Konstytucją Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej stwarzają prasie warunki niezbędne do wykonywania jej funkcji i zadań, w tym również umożliwiające działalność redakcyjną i czasopism zróżnicowanych pod względem programu, zakresu tematycznego i prezentowanych postaw.</p>	<p>Rzeczypospolitej Polskiej stwarzają prasie warunki niezbędne do wykonywania jej funkcji i zadań, w tym również umożliwiające działalność redakcyjną i czasopism zróżnicowanych pod względem programu, zakresu tematycznego i prezentowanych postaw.</p>	
			<p>Art. 9. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do: Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej "Monitor Polski" oraz innych urzędowych organów publikacyjnych, Diariusza Sejmowego i własnych sprawozdań z działalności Sejmu i jego organów, a także wewnętrznych wydawnictw rad narodowych,</p>	<p>Art. 9. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do: 1) dzienników urzędowych, o których mowa w art. 8 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm. 3), 1a) Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, 2) Diariusza Sejmowego oraz sprawozdań z działalności Sejmu, 2a) sprawozdań z działalności Senatu, 2b) sprawozdań z działalności Zgromadzenia Narodowego,</p>	
			<p>Art. 20.1. Wydawanie dziennika lub czasopisma wymaga rejestracji w sądzie</p>	<p>Art. 20.1. Wydawanie dziennika lub czasopisma wymaga rejestracji w sądzie okręgowym</p>	

			<p>wojewódzkim właściwym miejscowo dla siedziby wydawcy, zwanym dalej „organem rejestracyjnym”. Do postępowania w tych sprawach stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.</p>	<p>właściwym miejscowo dla siedziby wydawcy, zwanym dalej „organem rejestracyjnym”. Do postępowania w tych sprawach stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.</p>	
			<p>Art.24. Przepisy dotyczące rejestracji działalności prasowej nie mają zastosowania do działalności antenowej Komitetu do Spraw Radia i Telewizji "Polskie Radio i Telewizja" oraz do działalności Polskiej Agencji Prasowej i Polskiej Kroniki Filmowej, których działalność regulują odrębne przepisy.</p>	<p>Art.24. Przepisy dotyczące rejestracji działalności prasowej nie mają zastosowania do nadawców radiowych i telewizyjnych oraz do działalności Polskiej Agencji Prasowej, których działalność regulują odrębne przepisy.</p>	
			<p>Art. 25.3. Redaktorem naczelnym dziennika lub czasopisma nie może być osoba skazana za zbrodnie przeciwko podstawowym interesom politycznym i gospodarczym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli nie upłynął okres 10 lat</p>	<p>Art. 25.3. Redaktorem naczelnym dziennika lub czasopisma nie może być osoba skazana za zbrodnie przeciwko podstawowym interesom politycznym i gospodarczym Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli nie upłynął okres 10 lat od zakończenia odbywania kary, oraz osoba skazana za występki tego</p>	

			<p>od zakończenia odbywania kary, oraz osoba skazana za występki tego samego rodzaju, jeżeli nie upłynął okres 3 lat od zakończenia odbywania kary, osoba skazana za przestępstwo popełnione z niskich pobudek, a także osoba, która co najmniej trzykrotnie była karana za przestępstwa określone w ustawie - Prawo prasowe. Organ rejestracyjny w uzgodnieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może zwolnić redaktora naczelnego od wymogu posiadania obywatelstwa polskiego</p>	<p>samemu rodzaju, jeżeli nie upłynął okres 3 lat od zakończenia odbywania kary, osoba skazana za przestępstwo popełnione z niskich pobudek, a także osoba, która co najmniej trzykrotnie była karana za przestępstwa określone w ustawie - Prawo prasowe. Organ rejestracyjny w uzgodnieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może zwolnić redaktora naczelnego od wymogu posiadania obywatelstwa polskiego.</p>	
			<p>Art. 41. Publikowanie zgodnych z prawdą i rzetelnych sprawozdań z jawnych posiedzeń Sejmu i rad narodowych oraz ich organów, a także publikowanie rzetelnych, zgodnych z zasadami współżycia społecznego ujemnych ocen dzieł naukowych lub artystycznych albo innej działalności twórczej, zawodowej lub</p>	<p>Art. 41. Publikowanie zgodnych z prawdą i rzetelnych sprawozdań z jawnych posiedzeń Sejmu, Senatu, Zgromadzenia Narodowego oraz organów jednostek samorządu terytorialnego, a także publikowanie rzetelnych, zgodnych z zasadami współżycia społecznego ujemnych ocen dzieł naukowych lub artystycznych albo innej działalności twórczej, zawodowej lub publicznej służy realizacji zadań określonych w art. 1 i pozostaje pod ochroną prawa;</p>	

			<p>publicznej służy realizacji zadań określonych w art. 1 i pozostaje pod ochroną prawa; przepis ten stosuje się odpowiednio do satyry i karykatury.</p>	<p>przepis ten stosuje się odpowiednio do satyry i karykatury.</p>	
			<p>Art. 3. Pracownik poligrafii oraz kolportażu nie może ograniczać ani w jakikolwiek inny sposób utrudniać drukowania i nabywania przyjętych przez przedsiębiorstwo do druku i rozpowszechniania dzienników, czasopism lub innych publikacji prasowych z powodu ich linii programowej albo treści.</p>	<p>Art. 3. 1. Pracownik poligrafii, oraz kolportażu oraz dostawcy usług internetowych i operatorzy sieci teleinformatycznych, a także podmioty zajmujące się taką działalnością nie może mogą ograniczać ani w jakikolwiek inny sposób utrudniać drukowania, i nabywania przyjętych przez przedsiębiorstwo do druku i rozpowszechniania dystrybuowania lub sprzedawania dzienników, czasopism lub innych publikacji prasowych z powodu ich linii programowej albo treści.</p> <p>2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, nie mogą ingerować w przekazywane treści i ich układ.</p>	
			<p>Art. 7. 1. Ustawa reguluje prasową działalność wydawniczą i dziennikarską. W rozumieniu ustawy: prasa oznacza publikacje periodyczne, które nie tworzą zamkniętej, jednorodnej</p>	<p>Art. 7. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:) prasa oznacza publikacje periodyczne, które nie tworzą zamkniętej, jednorodnej całości, ukazujące się nie rzadziej niż raz de w roku, opatrzone stałym tytułem</p>	

			<p>całości, ukazujące się nie rzadziej niż raz do roku, opatrzone stałym tytułem albo nazwą, numerem bieżącym i datą, a w szczególności: dzienniki i czasopisma, serwisy agencyjne, stałe przekazy teleksowe, biuletyny, programy radiowe i telewizyjne oraz kroniki filmowe; prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego środki masowego przekazywania, w tym także rozgłośnie oraz tele- i radiowęzły zakładowe, upowszechniające publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania; prasa obejmuje również zespoły ludzi i poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską,</p>	<p>albo nazwą, numerem bieżącym i datą, a w szczególności: dzienniki i, czasopisma, serwisy agencyjne, stałe przekazy teletekstowe, biuletyny, programy radiowe i telewizyjne oraz kroniki filmowe; prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego zarejestrowane środki masowego przekazywania, w tym także rozgłośnie oraz tele- i radiowęzły zakładowe, upowszechniające jeżeli upowszechniają publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania; prasa obejmuje również zespoły ludzi i poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską</p>	
			<p>Art. 8. 1. Wydawcą może być osoba prawna, fizyczna lub inna jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej. W szczególności wydawcą może być organ</p>	<p>Art. 8. 1. Przez wydawcę prasy rozumie się producenta treści prasowych, w tym w formie elektronicznej, opublikowanych lub przekazanych do opublikowania, o charakterze informacyjnym, publicystycznym dokumentalnym</p>	

			<p>państwowy, przedsiębiorstwo państwowe, organizacja polityczna, związek zawodowy, organizacja spółdzielcza, samorządowa i inna organizacja społeczna oraz kościół i inny związek wyznaniowy.</p> <p>2. Organizacja polityczna, związek zawodowy, przedsiębiorstwo państwowe, organizacja spółdzielcza, samorządowa i inna organizacja społeczna oraz kościół i inny związek wyznaniowy może realizować uprawnienia wydawnicze bezpośrednio lub za pośrednictwem wydawnictw własnych, jak również innych wydawnictw, działających jako nakładca.</p>	<p>lub innym, przyjmujących dowolną formę tekstu, dźwięku lub obrazu i rozpowszechnianych okresowo i regularnie przez redaktora (redaktora naczelnego), który odpowiada za przygotowanie i rozpowszechnianie oryginalnej zawartości złożonej z materiałów redakcyjnych, będących wynikiem pracy dziennikarskiej, która nie stanowi sama w sobie narzędzia promocji lub działalności branżowej lub handlowej.</p> <p>2. Wydawca może powierzyć wykonywanie czynności wydawcy, z wyjątkiem powoływania redaktora naczelnego oraz podejmowania decyzji o sposobie rozpowszechniania publikacji innemu podmiotowi działającemu jako nakładca.</p>	
			<p>Art. 20 ust. 1. Wydawanie dziennika lub czasopisma wymaga rejestracji w sądzie wojewódzkim właściwym miejscowo dla siedziby wydawcy, zwanym dalej "organem rejestracyjnym". Do postępowania w tych sprawach stosuje się przepisy</p>	<p>Art. 20 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>1. Wydawanie dziennika lub czasopisma wymaga rejestracji w sądzie wojewódzkim okręgowym właściwym miejscowo dla siedziby wydawcy, zwanym dalej „organem rejestracyjnym”. Do postępowania w sprawach rejestracji stosuje się</p>	

		<p>Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.</p> <p>2. Wniosek o rejestrację, o której mowa w ust. 1, powinien zawierać: tytuł dziennika lub czasopisma oraz siedzibę i dokładny adres redakcji, dane osobowe redaktora naczelnego, określenie wydawcy, jego siedzibę i dokładny adres, częstotliwość ukazywania się dziennika lub czasopisma.</p> <p>3. Postanowienia zarządzające wpis do rejestru sąd uzasadnia tylko na wniosek.</p> <p>4. Wydawanie dziennika lub czasopisma można rozpocząć, jeżeli organ rejestracyjny nie rozstrzygnął wniosku o rejestrację w ciągu 30 dni od jego zgłoszenia.</p> <p>5. O zmianie danych, o których mowa w ust. 2, należy zawiadomić niezwłocznie organ rejestracyjny.</p>	<p>przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.</p>	
--	--	---	--	--

			<p>Art. 27. 1. Na każdym egzemplarzu druków periodycznych, serwisów agencyjnych oraz innych podobnych druków prasowych należy w widocznym i zwyczajowo przyjętym miejscu podać: nazwę i adres wydawcy lub innego właściwego organu, adres redakcji oraz imię i nazwisko redaktora naczelnego, miejsce i datę wydania, nazwę zakładu wykonującego dany druk prasowy, (skreślony), międzynarodowy znak informacyjny, bieżącą numerację.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do nagrań radiowych i telewizyjnych oraz kronik filmowych.</p>	<p>Art. 27. 1. Na każdym egzemplarzu prasowych publikacji periodycznych należy w widocznym i zwyczajowo przyjętym miejscu podać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę i adres wydawcy lub innego właściwego organu, 2) adres redakcji oraz imię i nazwisko redaktora naczelnego, 3) miejsce i datę wydania, 4) nazwę zakładu wykonującego dany druk prasowy, 5) Międzynarodowy Znormalizowany Numer Wydawnictw Ciągłych, 6) bieżącą numerację. <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do serwisów agencyjnych, oraz prasy ukazującej się w formie dokumentu elektronicznego.</p>		
			<p>Po drugie, zdekomunizowanie powinno obejmować także wprowadzenie zmian realizujących podstawowe prawa i wolności obywatelskie zagwarantowane w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności prawa do wolności wypowiedzi i zasady równości wobec prawa. Część postulowanych przez nas zmian została pośrednio lub bezpośrednio wyrażona w ostatnich orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego czy też Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. <u>W związku z powyższym, przedstawiamy poniżej propozycję zmian.</u></p>			

które realizować będą założone przez ustawodawcę cele nowelizacji, w których nadrzędną rolę pełni ułatwienie prowadzenia działalności polskich przedsiębiorców.

1. W tym świetle, niezbędnym jest, zgodne z podstawowymi zasadami ustawy zasadniczej, uregulowanie przepisów art. 20 ust. 1a w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 1 i art. 27 ust. 2 prawa prasowego, czyli kwestii obowiązku rejestracji tytułu prasowego w połączeniu z definicją prasy i obowiązkiem zamieszczania takich informacji, jak imię i nazwisko redaktora naczelnego, data i miejsce wydania itp. W tym zakresie nowelizacja, powinna wprowadzać zasady państwa prawnego, w tym w szczególności zasadę równości wobec prawa. W tym miejscu zasadne jest odwołanie się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., w którym stwierdzono, że „(...) wydawanie w formie elektronicznej Prasy w Internecie musi być rejestrowane” (sygn. IV KK 174/07). Jeśli ktoś się nie rejestruje, nie będzie mógł być uznany za prasę, a tym samym nie będą na nim ciążyć obowiązki wynikające np. z art. 14 (autoryzacja) czy 34 (bezpłatna publikacja komunikatów i ogłoszeń urzędowych). Warto przy tym podkreślić, że rozwiązanie takie można bardzo łatwo zrealizować, dokonując jedynie bardzo kosmetycznej zmiany zapisu art. 7 ust. 2 prawa prasowego, polegającej na wprowadzeniu jednego słowa – przymiotnika „zarejestrowane”. Proponujemy zatem, by stosowny fragment definicji prasy, wyglądał następująco: „*prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego zarejestrowane środki masowego przekazywania, jeżeli upowszechniają publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania.*” Tylko wprowadzając tego typu zapis (równocześnie zmieniając odpowiednio zapis art. 20 i 27 prawa prasowego), jasnym będzie fakt, iż działalność prasową prowadzi tylko ten, kto się zarejestrował. Takie rozwiązanie nie tylko odpowiadałoby celom nowelizacji (rozdzielenie profesjonalnego przedsiębiorcy od innych podmiotów tworzących treści), ale realizowałoby także zasady demokratycznego państwa prawnego

		<p>(zasady równości wobec prawa i swobody prowadzenia działalności gospodarczej), a także uchroniłoby przed stworzeniem przepisu nienadającego za coraz szybszym rozwojem technologii. Dlatego należy zostawić obowiązujący obecnie otwarty charakter przepisu art. 7 ust. 2 prawa prasowego, pod warunkiem nałożenia obowiązku „rejestracji” na wszystkie formy, które chcą być prasą. Wyjątkiem od tej reguły będą nadawcy radiowi i telewizyjni, których zasady działania reguluje odrębna ustawa. Wówczas to sądy będą mogły elastycznie „nadażać” za postępem technologicznym, oceniając, czy dana forma/technika przekazu powinna być uznana za prasę (rejestracja), czy też nie (odmowa rejestracji).</p> <p>W zakresie obowiązku rejestracji w związku z definicją prasy i obowiązkiem zamieszczania informacji, trzeba także uwzględnić orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym za brak rejestracji nie wolno karać, czyli uchylić art. 45 ustawy prawo prasowe.</p> <p>2. W związku z zamiarem wprowadzenia regulacji ułatwiającej prowadzenie działalności przedsiębiorcy i całego biznesu, nie należy zapominać o zagwarantowaniu tzw. neutralności sieciowej. Tego typu gwarancje zostały przewidziane na poziomie Unii Europejskiej podczas prac nad tzw. Pakietem Telekomunikacyjnym. Dlatego też konieczne jest wprowadzenie do art. 3 prawa prasowego zapisu zabezpieczającego przed ograniczaniem lub utrudnianiem rozpowszechniania publikacji prasowych z powodu ich linii programowej albo treści także przez sprzedawców, dostawców usług internetowych i operatorów sieci teleinformatycznych. Zmiana ta – w świetle obserwowanych prób blokowania reklam przez niektórych operatorów sieci mobilnych – nie tylko zyskuje coraz bardziej na znaczeniu, ale jest niezbędna, by zrealizować w praktyce usunięcie stosowanej w ustroju komunistycznym cenzury prewencyjnej. Przedstawione powyżej propozycje zmian pomogą – według naszej opinii – zrealizować jeden z celów wprowadzenia Konstytucji Biznesu, a mianowicie „zdekomunizowanie” obowiązujących regulacji, w tym przepisów</p>	
--	--	---	--

			prawa prasowego.	
Art. 26 – ustawa o kontroli skarbowej				
7.		Lewiatan	<p>Art. 26 - Zmiany w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej Konfederacja Lewiatan zwraca uwagę, iż art. 26 Przepisów wprowadzających wprowadza zmiany do ustawy o kontroli skarbowej z dnia 28 września 1991 r., która została uchylona z dniem 1 marca 2017 r. <u>Z tego względu należy pominąć tę zmianę w Przepisach wprowadzających.</u></p>	<p>Uwaga uwzględniona. Przepis usunięty z projektu.</p>
Art. 27 – ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych				
8.		Jacek Karczewski	<p>W Art. 27 Projektu Ustawy (dotyczącym zmian w Ustawie o CIT), dodać nowy ustęp numer 6) o następującym brzmieniu:</p> <p>6) w Art.27 dodaje się ust. 2b o następującym brzmieniu: “2b. Urząd Skarbowy, do którego podatnik złożył sprawozdanie finansowe opisane w ust.2 i ust.2a przekazuje niezwłocznie jego kopię do sądu rejestrowego właściwego dla danego podatnika.”</p> <p>UZASADNIENIE WNIOSKU NR 1</p> <p>Wniosek jest zgodny z przepisem Art.21 ust.1 Ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2013 poz.1203 z późn.zm.), w wykonaniu którego Naczelnik Urzędu Skarbowego jako organ administracji rządowej powinien niezwłocznie każdorazowo poinformować Sąd Rejestrowy zdarzeniu polegającym na złożeniu przez podatnika sprawozdania finansowego i wskazać dane do dokonania wpisu w KRS.</p> <p>Wniosek jest także zgodna z istotą “mechanizmu jednego okienka”, gdyż podatnik składając sprawozdanie finansowe w urzędzie skarbowym de facto wywiązuje się wobec Państwa z obowiązku złożenia takiego sprawozdania, a konieczność dodatkowego składania</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zmiany dotyczące uproszczeń w zakresie przedkładania sprawozdań finansowych procedowane są w projekcie ustawy o zmianie ustawy o KRS i niektórych innych ustaw (UA 27). Proponowane zmiany wykraczają poza zakres przedmiotowy projektu ustawy – Przepisy wprowadzające. Mogą się one natomiast stać częścią projektów późniejszych aktów prawnych zmieniających rzeczową ustawę.</p>

		<p>tego samego dokumentu w sądzie rejestrowym jest utrudniającym elementem otoczenia prawnego przedsiębiorców. W relacjach urząd skarbowy – sąd rejestrowy “mechanizm jednego okienka” już funkcjonuje w odniesieniu do np. uzyskiwania NIP i powinien też funkcjonować w innych sprawach. Mechanizm ten znajduje także swoje odzwierciedlenie na poziomie Unii Europejskiej, poprzez uruchomione od 1 stycznia 2017r. działanie TOOP (<i>The Once Only Principle</i>).</p> <p>Wreszcie Wniosek wychodzi naprzeciw problemom mającym być rozwiązany, jakie zostały określone w p.1. “Oceny Skutków Realizacji” do Projektu Ustawy, w szczególności w zakresie stworzenia przejrzystych i nie budzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawa, a także w rodz. I i II “Uzasadnienia” do projektu “Prawa Przedsiębiorców” z dnia 10 lutego 2017r.</p>	
Art. 28 – ustawa o radiofonii i telewizji			
9.	PIKE - Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	<p>PIKE wskazuje, że pakiet „Konstytucji Biznesu” jest dobrą okazją do nowelizacji przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (dalej: „u.r.t.”), poprzez zniesienie koncesji dla rozpowszechniania programów telewizyjnych w stosunku do podmiotów, które program ten rozpowszechniają wyłącznie w sieciach kablowych. W ocenie Izby zasadne jest zastąpienie owej koncesji wpisem do rejestru programów rozpowszechnianych w sieciach kablowych, a więc zrównanie owej regulacji – oraz opłat związanych z wpisem – z postanowieniami dotyczącymi programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych. Zmiana taka stanowiłaby istotne ułatwienie prowadzenia działalności telekomunikacyjnej. Jest ona przy tym o tyle zasadna, że rozpowszechnianie programów w sieciach telekomunikacyjnych, jako sieciach zamkniętych, niesie za sobą niższe ryzyko naruszenia zasad wynikających z omawianej ustawy niż ich rozpowszechnianie w systemach teleinformatycznych, w tym w sieci Internet. Względy proporcjonalności przemawiają więc za tym, by także i dolegliwość</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Proponowane zmiany wykraczają poza zakres przedmiotowy projektu ustawy – Przepisy wprowadzające. Mogą się one natomiast stać częścią projektów późniejszych aktów prawnych zmieniających rzeczową ustawę.</p>

			<p>regulacji była co najmniej nie wyższa niż w przypadku programów rozpowszechnianych w tych systemach.</p> <p>PIKE opowiada się również za jednoznacznym uregulowaniem w art. 43 u.r.t., iż obowiązek zapłaty wynagrodzenia i uzyskania zgody na reemitowanie utworów zawartych w programach objętych obowiązkiem reemisji spoczywa wyłącznie na nadawcach tych programów, nie zaś na operatorach dokonujących ich rozpowszechniania. Usunie te wszelkie wątpliwości w tej mierze i ukroci niezasadne także i w aktualnym stanie prawnym żądania pokrycia owego wynagrodzenia przez reemitentów.</p>	
10.	Lewiatan	<p>Art. 28 - Zmiany w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji W art. 28 projektu wprowadzane są zmiany do ustawy o radiofonii i telewizji (dalej „ustawa o rtv”). Zdaniem Konfederacji Lewiatan część projektowanych regulacji dotknięta jest istotną wadliwością legislacyjną, w efekcie czego wykraczają one poza materię objętą ustawą o rtv lub też przewidują rozwiązania nieznajdujące uzasadnienia w praktyce jej stosowania. Poniżej zostaną one kolejno omówione:</p> <p><u>1. Fakultatywne przesłanki odmowy udzielenia lub zmiany koncesji oraz cofnięcia koncesji</u></p> <p>Ustawa przewiduje nową regulację – art. 36 ust. 2a ustawy o rtv – zawierającą fakultatywne przesłanki odmowy udzielenia lub zmiany koncesji. Zgodnie z projektowanym art. 36 ust. 2a pkt 2 organ może odmówić udzielenia lub zmiany koncesji „w wypadku nie spełnienia warunków udzielenia koncesji”. Przede wszystkim należy więc zauważyć, że ustawa o rtv nie określa warunków udzielenia koncesji. W art. 35 wskazuje jedynie warunki, jakie winien spełniać podmiot ubiegający się o uzyskanie koncesji, a następnie, w art. 36 określa kryteria oceny złożonych wniosków. Stąd zawarte w projekcie odwołanie jest błędne, albowiem odsyła do przesłanek, które w ustawie nie zostały wskazane i to w tak kluczowej kwestii jak udzielenie lub odmowa udzielenia koncesji. Nadto, zgodnie z podstawowymi</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Zob. także uwagi Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do zmian w rzeczowej ustawie w tabeli uzgodnień międzyresortowych. Ministerstwo Rozwoju proponuje usunąć art. 36 ust. 2a pkt 2i 3 i wskazać, że w przypadku niespełnienia warunków, organ będzie <u>musiał</u> odmówić udzielenia koncesji, nie będzie to już przesłanka fakultatywna.</p> <p>Usunięciu ulegnie także propozycja wprowadzenia art. 37b oraz art. 37c ust. 1 pkt 2 i 3.</p> <p>Zmiany te jednak powinny być jeszcze przedmiotem konsultacji z właściwymi resortami.</p>	

		<p>zasadami interpretacji prawniczej, przepis ten czytany <i>a contrario</i> prowadzi do ustalenia, że organ może udzielić koncesji podmiotowi, nawet jeżeli ten nie spełnia warunków do jej udzielenia. Jeżeli natomiast wziąć pod uwagę, że jedyne przewidziane ustawą warunki koncesyjne zawarte są w przywołanym art. 35 ustawy o rtv, dochodzimy do ustalenia, że zgodnie z nową regulacją koncesja może być przyznana podmiotowi, który nie realizuje określonych w nim wymagań.</p> <p>Należy również zwrócić uwagę, że w pkt. 3 przewidziano inną fakultatywną przesłankę odmowy udzielenia lub zmiany koncesji: „w przypadku gdy wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji przedsiębiorcy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. z 2016 r. poz. 980, 1954 i 2260), jeżeli jest to w interesie publicznym.”;</p> <p>W art. 4 ust. 1 ustawy o kontroli niektórych inwestycji znajduje się katalog zamknięty rodzajów działalności gospodarczej, których wykonywanie przez podmiot może stanowić podstawę do objęcia ochroną, a w konsekwencji w stosunku do którego może zostać wydana decyzja o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji przedsiębiorcy. W katalogu tym nie ma działalności, której przedmiotem jest rozpowszechnianie programów radiowych lub telewizyjnych. Jest za to wymieniona działalność telekomunikacyjna.</p> <p>Tę samą przesłankę z ustawy o kontroli niektórych inwestycji projektodawca powtórzył także w art. 38 ust. 2 ustawy o rtv (fakultatywne cofnięcie koncesji). Należy więc zadać pytanie jakie jest uzasadnienie dla wprowadzenia tej przesłanki odmowy udzielenia lub zmiany koncesji oraz cofnięcia koncesji do ustawy o rtv? Czy jest to związane z planowanymi przez resort rozwoju zmianami art. 4 ust. 1 w ustawie o kontroli niektórych inwestycji? Zwracamy uwagę, że w ustawie o rtv znajdują się już „bezpieczniki”, nawet w szerszym</p>	
--	--	--	--

		<p>zakresie przedmiotowym niż wynikające z ustawy o kontroli niektórych inwestycji (m.in. art. 36 ust. 2 pkt 1 oraz art. 38 ust. 2 pkt 1 i 4.).</p> <p><u>2. Obowiązki informacyjne.</u></p> <p>Zgodnie projektowaną regulacją art. 37b ustawy o rtv nadawca byłby zobowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji „wszelkie zmiany danych zawartych we wniosku o udzielenie koncesji, w terminie 14 dni od dnia ich powstania”.</p> <p>Występując o udzielenie koncesji wnioskodawca przedkłada pełen katalog danych opisujących jego sytuację finansową, organizacyjną i zamierzenia programowe. Powyższe ma umożliwić organowi dokonanie oceny konkurencyjnych wniosków oraz możliwości wnioskodawcy w zakresie realizacji zamierzonego przedsięwzięcia. Zgromadzenie tych danych stanowi po stronie wnioskodawcy istotny wysiłek organizacyjny, uzasadniony jednak w świetle prognozowanej działalności. Ciągła aktualizacja tych danych powodowałaby jednak faktyczny paraliż pracy nadawcy, a jednocześnie nie znajduje żadnego uzasadnienia z uwagi na realizację zadań Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, jej uprawnień kontrolnych i celów ustawy o rtv.</p> <p>Przykładowe dane jakie zawarte są we wnioskach koncesyjnych, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none">- statut lub umowa spółki wraz z wszystkimi zmianami,- dane osobowe członków organu zarządzającego, nadzorczego i kontrolnego m.in. z podaniem ich miejsca stałego zamieszkania,- aktualne zaświadczenie z banku o posiadanych środkach finansowych, obrotach na rachunku za ostatni rok, zdolności kredytowej, ewentualnym zadłużeniu i prawnej formie zabezpieczenia oraz lokatach terminowych (w tym w odniesieniu do udziałowców posiadających co najmniej 10% udziałów w kapitale zakładowym),- lista dłużników i wierzycieli, których zobowiązania lub należności przekraczają 10% ogólnej wartości zobowiązań lub należności, z określeniem wysokości długu lub wierzytelności, sporządzoną na koniec ostatniego roku podatkowego (w tym w odniesieniu do udziałowców posiadających co najmniej 10% udziałów w kapitale	
--	--	--	--

		<p>zakładowym),</p> <ul style="list-style-type: none">- aktualne zaświadczenie z banku o posiadanych środkach finansowych, obrotach na rachunku za ostatni rok, zdolności kredytowej, ewentualnym zadłużeniu i prawnej formie zabezpieczenia oraz lokatach terminowych (w tym w odniesieniu do udziałowców posiadających co najmniej 10% udziałów w kapitale zakładowym),- informacje o bazie technicznej, w szczególności wyciąg z księgi środków trwałych w zakresie sprzętu technicznego lub, w przypadku braku ujęcia środków w ewidencji, akty własności, umowy dzierżawy, faktury zakupu;- opis własnej, dzierżawionej lub planowanej bazy technicznej, w tym wyposażenia: emisyjnego, produkcyjnego, reporterskiego, informatycznego i oprogramowania, transmisji i dosyłu programu oraz telekomunikacyjnego,- założenia programu - rodzaje audycji, zakres tematyczny oraz formy realizacji (tzw. „ramówka programowa”). <p>Powyższe dane zawarte we wniosku zostały podane jedynie przykładowo i należy pamiętać, że są dodatkowo uszczegółowione poprzez stosowne załączniki dołączane do wniosku, a określone rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.</p> <p>Tym samym dostosowanie się do projektowanej regulacji oznaczałoby konieczność ciągłego raportowania do organu wszelkich zmian w ramówce programu (czyli dziennego programu nadawcy), faktur zakupowych dotyczących nabywanego/zbywanego sprzętu, zmian w zakresie dłużników i wierzycieli, zdolności kredytowej, itd. Regulacja ta jest więc w praktyce niewykonalna, a nadto trudno jej przypisać jakiegokolwiek ratio legis.</p> <p><u>3. Zakres kontroli Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji.</u></p> <p>Zgodnie z art. 213 Konstytucji RP Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stoi na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji. Ta konstytucyjna zasada została</p>	
--	--	---	--

		<p>następnie uszczegółowiona w ustawie o rtv, w art. 1 wskazującym na zadania radiofonii i telewizji oraz art. 6 określającym zadania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Przewidziane w projektowanym art. 37c ustawy o rtv uprawnienia kontrolne Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wykraczają daleko poza zakres wyznaczony powołanymi przepisami, a w szczególności w żaden sposób nie korespondują z przywołaną normą konstytucyjną.</p> <p>Art. 37c ustawy o rtv przewiduje bowiem, że Przewodniczący jest uprawniony do kontroli zgodności działalności gospodarczej nadawcy między innymi w zakresie ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.</p> <p>Przyznanie Przewodniczącemu powyższych uprawnień ingeruje w całość systemu prawnego. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji nie jest bowiem organem, któremu, chociażby pośrednio, przyznano uprawnienia lub przydzielono zadania z zakresu ochrony bezpieczeństwa obywateli. Jeszcze dalej idące jest przyznanie uprawnień w zakresie ochrony dóbr osobistych obywateli. W przyjętym modelu prawnym ochrona ta realizowana jest na gruncie prawa prywatnego, co do zasady, przez sądy powszechne. W żadnej mierze nie jest ona, i nigdy nie była, chroniona na drodze administracyjnej. Jest to zrozumiałe, albowiem tylko podmiot, któremu dane dobro osobiste przysługuje, jest w stanie uznać, biorąc pod uwagę własną wrażliwość, czy zostało ono naruszone, a tym samym zdecydować o wszczęciu działań nakierowanych na jego ochronę i wstąpieniu ze stosownym roszczeniem. Zasadność takiego roszczenia oceniana będzie natomiast w postępowaniu cywilnym, przez niezależne sądy. Próba poddania ochronie dóbr osobistych obywateli kontroli administracyjnej stanowi ewenement nie tylko na gruncie prawa polskiego. Konstrukcja tak jest obca wszystkim nowoczesnym prawodawstwom, a w sytuacji, gdy ma miejsce w ramach kontroli mediów może zostać uznana za niebezpieczną próbę ingerencji w wolność prasy, a tym samym podważać podstawy demokratycznego państwa prawnego.</p>	
--	--	---	--

Art. 31 – ustawa o rachunkowości				
11.		Jacek Karczewski	<p>W Art.31 Projektu Ustawy (dotyczącym zmian w Ustawie o rachunkowości), dotychczasowemu ustępowi 5) nadać nowy numer 6) oraz ustępowi 6) nadać nowy numer 8), a w wolne miejsca dodać nowe ustępy odpowiednio 5) i 7) o następujących brzmieniach:</p> <p>5) w Art.69 dodaje się ustęp 5 o następującym brzmieniu: “Obowiązek złożenia sprawozdania finansowego, o którym mowa w art.69 pkt 1-4, uznaje się za spełniony z chwilą złożenia przez podatnika sprawozdania finansowego we właściwym urzędzie skarbowym w rozumieniu Art.27 Ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych”.</p> <p>7) w Art.79 ustępowi 4) nadać następujące nowe brzmienie: “nie składa sprawozdania finansowego, skonsolidowanego sprawozdania finansowego, sprawozdania z działalności, sprawozdania z działalności grupy kapitałowej, sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej, skonsolidowanego sprawozdania z płatności na rzecz administracji publicznej we właściwym rejestrze sądowym lub urzędzie skarbowym,”</p> <p>UZASADNIENIE WNIOSKU NR 2</p> <p>Wniosek nr 2 jest konsekwencją Wniosku nr 1</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zob. komentarz do uwagi nr 8.</p>
Art. 39 – ustawa – Prawo energetyczne				
12.		Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Art. 39 pkt 3 – wprowadzenie przepisów o kontroli przedsiębiorcy do ustawy prawo energetyczne</p> <p>Projektowany zapis ustawy wprowadza do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. 1997, Nr 54, poz. 348 ze zm., dalej: PE) art. 23¹, wyznaczający ramy przedmiotowe (zakres) kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorstw energetycznych. Przepis ten jest wypełnieniem postulatu ustawodawcy dążenia do „uspójnienia”,</p>	<p>Uwaga do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>W trakcie konferencji rozstrzygnięta zostanie zasadność wprowadzenia wskazanego przepisu, zwłaszcza w porozumieniu z URE i ME.</p>

		<p>kompletności, całościowego uregulowania materii związanych z danym typem (rodzajem) działalności gospodarczej – zgodnie z normą odsyłającą, zawartą w art. 44 ust. 3 projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców. Regulacja ta mieści się w ramach kanonu dozwolonych do użycia przez organy państwowe instrumentów, gwarantujących zapewnienie pewności obrotu gospodarczego i funkcji gwarancyjnych sektora publiczno oraz prywatnoprawnego. Cechuje się nadto spójnością z obecnie obowiązującymi w tej mierze (przede wszystkim w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej) normami, przez co <i>de facto</i> przyjmuje dla Spółki przedkładającej niniejszą opinię całkowicie neutralny charakter.</p> <p>po art. 23 dodaje się art. 23¹ w brzmieniu: „Art. 23¹. 1. Prezes URE jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie:</p> <p>2) zgodności wykonywanej działalności z warunkami udzielonej koncesji</p> <p>[Wnosimy o doprecyzowanie czym różnią się zakresy przedmiotowe tych punktów – w naszym przekonaniu dotyczą tej samej materii stąd wykreślenie]</p> <p>1) obronności lub bezpieczeństwa państwa, ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.</p> <p>[Zakres przekracza kwestię regulacji działalności gospodarczej w zakresie energetyki. Obronność i bezpieczeństwo to kompetencja resortu obrony, a dobra osobiste obywateli chronione są na drodze cywilnego postępowania sądowego. Wnosimy o wykreślenie tego punktu, względnie o ograniczenie zakresu do kontroli w zakresie bezpieczeństwa energetycznego państwa.]</p> <p>2. Osoby upoważnione przez Prezesa URE do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do:</p> <p>1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta koncesją, w dniach i w</p>	
--	--	--	--

			<p>godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub <u>powinna być wykonywana</u></p> <p>W koncesji nie są określone dni i godziny wykonywania działalności w lokalu. Wnosimy o doprecyzowanie na jakiej podstawie organ będzie określał w jakich godzinach powinna być wykonywana działalność koncesjonowana.</p> <p>3. Prezes URE może wezwać wzywa podmiot do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 30 dni, uwzględniając przy tym ilość i charakter uchybień.”</p> <p>Wnosimy o zobligowanie prezesa URE do wezwania przedsiębiorstwa do usunięcia uchybień przed podejmowaniem dalszych kroków formalnych.</p> <p>Wnosimy o doprecyzowanie minimalnego czasu wyznaczonego do usunięcia uchybień oraz zobligowanie prezesa URE do wyznaczania terminu uwzględniając kaliber uchybień tak by umożliwić przedsiębiorstwu rzeczywiste podjęcie działań naprawczych.</p>	
13.	Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Art. 39 pkt 7 – wprowadzenie przypadków odmówienia lub ograniczenia koncesji albo odmówienia zmiany koncesji</p> <p>Projekt ustawy wprowadza do PE dodatkowe prerogatywy dla regulatora (Prezesa URE), wskazujące kłamrowo okoliczności, których wypełnienie uprawnia regulatora do władczych rozstrzygnięć w zakresie wydania odmowy do wniosku o udzielenie koncesji lub ograniczenia jej zakresu w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówienia zgody na zmianę koncesji. Pierwszą ze wskazywanych przesłanek jest przesłanka niespełnienia warunków udzielenia koncesji, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 3 PE, który stanowi, że Prezes URE odmawia udzielenia koncesji, gdy wnioskodawca nie spełnia wymaganych przepisami warunków. Użyta w projekcji technika ustawodawcza, w zestawieniu z zasadami logiki wskazuje, iż chodzi tutaj o sytuacje inne, niż te, o których mowa w art. 35 ust. 3, jednakże skupiające desygnaty tych samych okoliczności/stanów faktycznych. Zważywszy jednakże na brzmienie art. 35 ust. 3, który pozostaje w stosunku pokrywania z</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Należy usunąć sprzeczność pomiędzy proponowanym art. 33 ust. 3a pkt 1 a art. 35 ust. 3 ustawy poprzez usunięcie pierwszego ze wspomnianych przepisów.</p> <p>Błędne odesłanie do art. 33c ulegnie uchyleniu.</p> <p>Zob. też komentarz do uwagi Ministerstwa Energii odnośnie tego przepisu w tabeli uzgodnień międzyresortowych.</p>	

		<p>analizowaną przesłanką, a przede wszystkim na umiejscowienie regulacji w systematyce ustawy (wykładnia systemowa) stwierdzić należy, iż proponowana regulacja, w zakresie, w jakim odnosi się do przesłanek odmowy udzielenia koncesji jest zbędnym powtórzeniem obecnie obowiązującej regulacji art. 35 ust. 3. Wskazać bowiem należy, iż katalog warunków, które musi spełnić przedsiębiorstwo energetyczne w celu uzyskania koncesji jest katalogiem ścisłym, co oznacza, iż ich wypełnienie nie powinno być wynikiem tzw. uznania administracyjnego, lecz jedynie efektem spełnienia wprowadzonych ustawą oczekiwań ustawodawcy, uprawniających do prowadzenia działalności gospodarczej określonego rodzaju. Podmiot wnioskujący o koncesję musi znać warunki jej uzyskania. Jasne określenie warunków pozwala mu przygotować oraz dokonać oceny ewentualnych korzyści i strat związanych z prowadzeniem działalności regulowanej, a przede wszystkim stanowi przejaw jawności, przejrzystości i transparentności postępowania koncesyjnego. Sytuacja, w której (co sugeruje projekt zapisu) pomimo spełnienia przez podmiot wnioskujący określonych ustawą warunków, organ nadzorczy zostaje wyposażony w <i>de facto</i> nielimitowane żadnymi ramami uprawnienia władcze, prowadzić może do niepożądanych sytuacji (brak pewności prawnej po stronie wnioskodawcy) i stanowić może przykład ingerencji w ich konstytucyjnie chronione interesy (rozwiązanie takie podważałoby chociaż zasadę państwa prawnego, jak również zasadę ochrony praw nabytych). Z tych też powodów regulację należy ocenić krytycznie (podobna konstatacja nasuwa się również w sytuacji gdyby omawiana regulacja była ściśle związana z projektowaną zmianą, o której mowa w art. 39 pkt 8) projektu ustawy, wprowadzającą przesłankę rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją).</p> <p>Druga z przesłanek (jeżeli w wyniku przeprowadzonego przetargu, o którym mowa w art. 33c, udzielono koncesji innemu wnioskodawcy lub wnioskodawcom), ma aktualnie pusty charakter, bowiem odsyła do regulacji która nie istnieje;</p>	
--	--	---	--

			<p>projektodawcy prawdopodobnie chodziło o odwołanie do rozwiązania, o którym mowa w art. 52 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2004, Nr 173, poz. 1807, „u.s.dz.g.”), jednakże brak odpowiednika wskazywanej regulacji aktualnie uniemożliwia zidentyfikowanie jego intencji. Propozycję tę, zważając na okoliczności faktyczne, występujące na moment sporządzania niniejszej opinii - należy wyeliminować na dalszym etapie prac. Trzecia z przesłanek odsyła do rozwiązań ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. 2016 r., poz. 980 ze zm.) i stanowi emanację zachowania kontroli Państwa nad spółkami o strategicznym znaczeniu dla obronności i bezpieczeństwa interesów RP. Co do zasady jest to przesłanka o charakterze ambiwalentnym.</p> <p>w art. 33 ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu: „3aa. Prezes URE może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówić zmiany koncesji: 1) w przypadku nie spełnienia warunków udzielenia koncesji, z <u>zastrzeżeniem art. 35 ust. 3;</u> Powołany przepis reguluje zakres objęty tym punktem a więc w przypadku uchwalenia ustawy w tym kształcie będą istniały dwie tożsame przedmiotowo podstawy prawne odmowy udzielenia koncesji - wnosimy o usunięcie jednego z przepisów.</p>	
14.	Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Art. 39 pkt 8) – wprowadzenie przesłanki weryfikacyjnej i pojęcia rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Ochrona informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w toku postępowania o udzielenie koncesji. W projektowanym art. 33a PE, projektodawca wprowadza przesłankę o charakterze generalnym – rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Należy zauważyć, iż obecne postępowanie o udzielenie koncesji jest postępowaniem o charakterze mocno</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Postępowanie koncesyjne i postępowanie w sprawie wydania zezwolenia różnią się od siebie, w tym także przesłankami, jakimi kierują się organy ich udzielające. Zob. także komentarz do uwagi Ministerstwa Energii odnośnie tego</p>	

		<p>sformalizowanym i w praktyce wieloetapowym. Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy – Prawo przedsiębiorców, organ zezwalający wydaje zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej po stwierdzeniu, że przedsiębiorca spełnia wymagane prawem warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie objętym obowiązkiem uzyskania zezwolenia. Jeżeli przepis odrębny przewiduje możliwość odmowy wydania zezwolenia pomimo spełnienia przez przedsiębiorcę wszystkich wymaganych tym przepisem warunków wykonywania działalności gospodarczej w zakresie objętym obowiązkiem uzyskania zezwolenia lub istnieje wątpliwość co do zakresu kompetencji organu zezwalającego w przypadku ubiegania się przez przedsiębiorcę o uzyskanie zezwolenia, stosuje się zawsze regułę określoną w ust. 1 (art. 41 ust. 2 projektu). Porównanie cytowanych regulacji z projektem 33a PE pozwala dostrzec swego rodzaju naturalny brak spójności. Z jednej bowiem strony ustawodawca wprowadza regułę, wedle której warunki wykonywania działalności gospodarczej reglamentowanej powinny być jasno i wyczerpująco określone, nie pozostawiając miejsca organom nadzorczym na jakąkolwiek przestrzeń tzw. uznania administracyjnego, z drugiej natomiast strony w przepisie szczególnym (<i>lex specialis</i> wobec art. 41 projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców) odwołuje się do przesłanki o charakterze generalnym. Zabieg taki powoduje, że projektowana regulacja stanowi <i>sui generis</i> „wytrych”, umożliwiający/ dający podstawę do rozszerzenia/ przyznania dodatkowych kompetencji regulatorowi, bez wyraźnej i uzasadnionej interesem „nadrzędnym” podstawy. Z tych też względów, rozwiązanie to należy ocenić negatywnie.</p> <p>Proponowana regulacja art. 33b PE jest powtórzeniem rozwiązania funkcjonującego obecnie na podstawie art. 55 u.s.dz.g. i efektem wdrożenia przyjętej przez projektodawcę koncepcji nadania kompletności aktu prawnego regulującego daną dziedzinę działalności poprzez zebranie w jednym akcie szeregu przepisów rozstrzelonych dotychczas po różnych innych aktach prawnych, celem ułatwienia i</p>	<p>samego przepisu (uwaga nr 63 w tabeli uzgodnień międzyresortowych). Fakt ochrony informacji objętych klauzulą poufności przed rozpowszechnianiem wynika z innych przepisów i jego wprowadzanie w tym przepisie nie jest potrzebne.</p>
--	--	--	---

			<p>większej przejrzystości aktu głównego – regulującego daną materię (w tym wypadku dany rodzaj działalności). Działanie to należy afirmować.</p> <p>Art. 33b. 1. Wnioskodawca przekazujący podczas postępowania o udzielenie, przedłużenie lub zmianę koncesji informacje stanowiące tajemnice przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji może zgłosić wniosek, aby informacjom tym była nadana klauzula poufności.</p> <p>[Wnosimy o rozszerzenie zakresu wnioskodawców - przy okazji wniosku o zmianę lub przedłużenie koncesji także przekazywana mogą być organowi informacje stanowiąca tajemnice przedsiębiorstwa]</p> <p>2. Informacjom nadaje się klauzulę poufności, pod warunkiem, że wnioskodawca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przekazując informacje, uzasadni swoje żądanie; 2) z przekazanych informacji sporządzi streszczenie, które może zostać udostępnione innym uczestnikom postępowania. <p>3. Informacje, którym nadano klauzulę poufności, nie mogą być rozpowszechniane ani udostępniane innym uczestnikom postępowania bez zgody wnioskodawcy przekazującego informacje.”;</p> <p>[Wnosimy o rozszerzenie zakresu klauzuli poufności o zakaz rozpowszechniania tych informacji - to gwarantuje pełną ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa]</p>	
15.		PGNiG S.A.	<p>Art. 39 ust. 8 - Szersza ochrona informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa</p> <p><u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 39 pkt 8 poprzez usunięcie we wprowadzanym do art. 33b ust. 2 pkt 2:</p> <p><i>„2. Informacjom nadaje się klauzulę poufności, pod warunkiem, że wnioskodawca:</i></p> <p><i>przekazując informacje, uzasadni swoje żądanie;</i></p> <p><i>z przekazanych informacji sporządzi streszczenie, które może zostać udostępnione innym uczestnikom postępowania.”</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Propozycja stanowiłaby istotną zmianę obecnego stanu prawnego, wykraczającą poza zakres przedmiotowy ustawy – Przepisy wprowadzające.</p>

			<p><u>Uzasadnienie:</u> W niektórych przypadkach przygotowanie streszczenia informacji przekazywanych podczas postępowania o udzielenie koncesji może być niemożliwe. Przygotowany materiał, aby zachować swoją wartość może bowiem wymagać zawarcia nieujawnionych do wiadomości publicznej informacji technicznych, technologicznych, organizacyjnych przedsiębiorstwa lub innych informacji posiadających wartość gospodarczą, tym samym spełniających przesłanki, o których mowa w art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.</p>	
16.		Lewiatan	<p>Art. 39 - Zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne</p> <p>Przedmiotowy projekt ustawy proponuje dodanie do ustawy Prawo energetyczne nowego przepisu – art. 23¹, który nadaje Prezesowi URE szerokie uprawnienia do kontroli działalności gospodarczej wszystkich przedsiębiorstw koncesjonowanych, z prawem wstępu do siedzib przedsiębiorstw w godzinach pracy i żądania wszelkich informacji. Ponadto w projekcie pojawia się szereg nowych / zmienionych przepisów zaostrzających wydawania, zmianę czy przedłużenie koncesji, możliwościowi udzielenia koncesji lub ograniczenia jej zakresu w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówienia zmiany koncesji. <u>Powyższe propozycje oceniamy jednoznacznie negatywnie. Wprowadzenie zaproponowanych w projekcie zmian spowoduje bowiem zwiększenie ryzyka regulacyjnego dla każdego przedsiębiorstwa posiadającego koncesję.</u></p>	<p>Uwaga do omówienia podczas konferencji.</p> <p>Zob. także inne uwagi i komentarze do nich odnośnie zmian w ustawie – Prawo energetyczne zgłoszone w ramach uzgodnień międzyresortowych i konsultacji publicznych.</p>
17.		Izba Gospodarcza Gazownictwa	<p>Art. 39 pkt 9) lit. d</p> <p>d) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) ze względu na <u>zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli</u>, a także jeżeli wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji podmiotu, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. z 2016 r. poz. 980, 1954 i 2260) albo też w razie ogłoszenia</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Pierwsza część uwagi nie została w dostatecznym stopniu uzasadniona. Odnośnie drugiej części uwagi, Urząd Regulacji Energetyki został poproszony o potwierdzenie, że dotychczasowe przepisy z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</p>

		<p>upadłości podmiotu;”;</p> <p>Stwierdzenie istnienia zagrożeń tego typu nie leży w zakresie kompetencji Prezesa URE - wnosimy o doprecyzowanie na jakich przesłankach formalnych Prezes URE może określić istnienie stanu zagrożenia skutkującego możliwością cofnięcia koncesji.</p> <p>Art. 39 pkt 9) lit. f – wprowadzenie uprawnienia do czasowego wstrzymania udzielenia koncesji.</p> <p>Projektowana regulacja (tj. dodanie do art. 41 ust. 8) nadaje Prezesowi URE prerogatywę do czasowego wstrzymania udzielania koncesji ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa lub obywateli. Na pierwszy rzut oka regulacja ta stanowi usprawiedliwione rozszerzenie kompetencji regulatora, determinowane przesłankami nadrzędnymi, tj. ochroną bezpieczeństwa państwa i obywateli i jednocześnie wprowadza możliwość przedsięwzięcia działań zaradczych w sytuacji zagrożenia i co do zasady tak należy ją traktować. Nie sposób jednakże nie wyeksponować obaw, iż przepis ten może również dla organów państwowych stanowić instrument niedozwolonego oddziaływania/nacisku na określone podmioty. Artykulacja przepisu może potencjalnie nieść za sobą również ryzyko arbitralności, czy instrumentalizacji w jego stosowaniu, co w prostej drodze prowadzi do niezwykle niebezpiecznego i niepożądanego zjawiska, jakim jest wypaczenie jego pierwotnej - <i>stricte</i> ochronnej funkcji.</p> <p>Stwierdzenie istnienia zagrożeń tego typu nie leży w zakresie kompetencji Prezesa URE - wnosimy o doprecyzowanie na jakich przesłankach formalnych Prezes URE może określić istnienie stanu zagrożenia skutkującego możliwością cofnięcia koncesji.</p>	<p>odnoszące się do możliwości czasowego wstrzymania wydawania koncesji przez organ koncesyjny nie znajdowały zastosowania w odniesieniu do postępowań przed Prezesem Urzędu – w takim przypadku przepis może zostać wykreślony.</p>
	<p>PTPiREE- Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii</p>	<p>Art. 39. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>art. 23 dodaje się art. 23¹ w brzmieniu:</p> <p>„Art. 23¹. 1. Prezes URE jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie:</p> <p>zgodności wykonywanej działalności z warunkami udzielonej koncesji;</p>	<p>Uwaga do omówienia w czasie konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>Część propozycji zgłoszonych przez Towarzystwo wymaga zajęcia stanowiska przez Prezesa URE oraz Ministerstwo Energii.</p>

	Elektrycznej	<p>3) . <i>[Zakres przekracza kwestię regulacji działalności gospodarczej w zakresie energetyki. Obronność i bezpieczeństwo to kompetencja resortu obrony, a dobra osobiste obywateli chronione są na drodze cywilnego postępowania sądowego. Wnosimy o wykreślenie tego punktu, względnie o ograniczenie zakresu do kontroli w zakresie bezpieczeństwa energetycznego państwa.]</i></p> <p>2. Osoby upoważnione przez Prezesa URE do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do: wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta koncesją, w dniach i w godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub <u>powinna być wykonywana</u>; <i>[W koncesji nie są określone dni i godziny wykonywania działalności w lokalu. Wnosimy o doprecyzowanie, na jakiej podstawie organ będzie określał w jakich godzinach powinna być wykonywana działalność koncesjonowana.]</i></p> <p>żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych mających związek z przedmiotem kontroli.</p> <p>3. Prezes URE <u>wzywa</u> podmiot do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie, <u>nie krótszym niż 30 dni</u>, uwzględniając przy tym liczbę i charakter uchybień.”; <i>[Prosimy o zobligowanie Prezesa URE do wezwania przedsiębiorstwa do usunięcia uchybień przed podejmowaniem dalszych kroków formalnych.</i> <i>Prosimy o doprecyzowanie minimalnego czasu wyznaczonego do usunięcia uchybień oraz zobligowanie Prezesa URE do wyznaczania terminu uwzględniając kaliber uchybień, tak by umożliwić przedsiębiorstwu rzeczywiste podjęcie działań naprawczych.]</i></p> <p>4. Kontrole planuje się i przeprowadza po uprzednim dokonaniu</p>	Zob. też komentarze do uwag zgłaszanych przez inne podmioty.
--	--------------	---	--

		<p>analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Analiza obejmuje identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Sposób przeprowadzenia analizy określa Prezes URE.</p> <p>5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się do kontroli:</p> <p>1) w przypadku, gdy Prezes URE poweźmie uzasadnione podejrzenie bezpośredniego zagrożenia dla:</p> <ul style="list-style-type: none">a) życia lub zdrowia,b) środowiska,c) bezpieczeństwa energetycznego państwa, - w wyniku wykonywania tej działalności koncesjonowanej. <p>2) w przypadku gdy jest ona niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych Prezesa URE lub wykonania decyzji nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą</p> <p>6. Prezes URE zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej ogólny schemat tych procedur kontroli, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa oraz analizy, o której mowa w ust. 4.</p> <p>w art. 33 po ust. 3a dodaje się ust. 3aa w brzmieniu: „3aa. Prezes URE może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówić zmiany koncesji:</p> <p>1) w przypadku nie spełnienia warunków udzielenia koncesji, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 3;</p> <p><i>[Powołany przepis reguluje zakres objęty tym punktem, a więc w przypadku uchwalenia ustawy w tym kształcie będą istniały dwie tożsame przedmiotowo podstawy prawne odmowy udzielenia koncesji - wnosimy o usunięcie jednego z przepisów.]</i></p> <p>po art. 33 dodaje się art. 33b w brzmieniu: Art. 33b. 1. Wnioskodawca przekazujący podczas postępowania o</p>	
--	--	--	--

		<p>udzielenie, przedłużenie lub zmianę koncesji informacje stanowiące tajemnice przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji może zgłosić wniosek, aby informacjom tym była nadana klauzula poufności.</p> <p>2. Informacjom nadaje się klauzulę poufności, pod warunkiem, że wnioskodawca: przekazując informacje, uzasadni swoje żądanie; z przekazanych informacji sporządzi streszczenie, które może zostać udostępnione innym uczestnikom postępowania.</p> <p>3. Informacje, którym nadano klauzulę poufności, nie mogą być <u>rozpowszechniane ani</u> udostępniane innym uczestnikom postępowania bez zgody wnioskodawcy przekazującego informacje.”; <i>[Wnosimy o rozszerzenie zakresu wnioskodawców - przy okazji wniosku o zmianę lub przedłużenie koncesji także przekazywana mogą być organowi informacje stanowiąca tajemnice przedsiębiorstwa. Wnosimy o rozszerzenie zakresu klauzuli poufności o zakaz rozpowszechniania tych informacji - to gwarantuje pełna ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa.]</i></p> <p>Art. 41 w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie: ze względu na <u>zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli</u>, a także jeżeli wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji podmiotu, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. z 2016 r. poz. 980, 1954 i 2260) albo też w razie ogłoszenia upadłości podmiotu;”, <i>[Stwierdzenie istnienia zagrożeń tego typu nie leży w zakresie kompetencji Prezesa URE - prosimy o doprecyzowanie, na jakich przesłankach formalnych Prezes URE może określić istnienie stanu zagrożenia skutkującego możliwością cofnięcia koncesji.]</i></p> <p>po ust. 7 dodaje się ust. 8 w brzmieniu: „8. Prezes URE może czasowo wstrzymać udzielanie koncesji ze</p>	
--	--	--	--

			względu na <u>zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa lub obywateli</u> , ogłaszając o tym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".?"; [Wnosimy o doprecyzowanie analogicznie do ust. 4 pkt 1.]	
Art. 41 – ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym				
18.		Izba Gospodarcza Gazownictwa	Art. 41 – wprowadzenie możliwości zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS Oceniana regulacja porządkuje sygnalizowane gdzie indziej dotychczas w praktyce wątpliwości, czy podmioty wpisane do rejestru przedsiębiorców ze względu choćby na odmienną prawnie formę prowadzenia działalności gospodarczej, mogą skorzystać z dobrodziejstwa zawieszenia działalności gospodarczej, wskazanej w u.s.dz.g. Projektodawca jednoznacznie recypuje i wdraża rozwiązanie przyjęte w projekcie ustawy – Prawo przedsiębiorców, eliminując wzmiankowany powyżej dualizm interpretacyjny. Rozwiązanie to należy ocenić pozytywnie. Art. 41 pkt 1) od ppkt 5 – do ppkt. 14 Zgłaszamy wątpliwość czy zakres materialny instytucji "zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej", w szczególności prawa i obowiązki przedsiębiorcy mieszczą się w zakresie regulacji ustawy o KRS.	Uwaga wymagająca komentarza. W trakcie konferencji uzgodnieniowej zostanie omówiona nowa wersja przepisu, część ustępów odnoszących się do zasad zawieszenia zostanie bowiem przeniesiona do projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców.
19.		KIBR-Krajowa Izba Biegłych Rewidentów	Art. 41 pkt 1 - wprowadza art. 20ba ust. 16 ustawy o KRS zawarty został zbędny zapis o wyłączeniu stosowania ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. <i>Uzasadnienie: Zapis ten budzi wątpliwości w świetle art. 7 ustawy o KRS, który jako właściwą procedurę stosowania wskazuje kodeks postępowania cywilnego.</i>	Uwaga uwzględniona. Należy także nadmienić, że w trakcie konferencji uzgodnieniowej zostanie omówiona nowa wersja przepisu, część ustępów odnoszących się do zasad zawieszenia zostanie bowiem przeniesiona do projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców.
20.		Lewiatan	Art. 41 - Zmiany w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym	Uwaga uwzględniona. Należy wskazać, że w trakcie

		<p>Art. 41 Przepisów wprowadzających wprowadza do ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym szereg przepisów związanych z zawieszeniem wykonania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę wpisanego do Krajowego Rejestru Sądowego. Przepisy te stanowią zasadniczo powtórzenie obecnej regulacji art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (w odniesieniu do przedsiębiorców będących osobami fizycznymi wpisanych do CEIDG przepisy tej ustawy zostały przeniesione natomiast do projektowanej ustawy o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy). Takie rozwiązanie budzi uzasadnione wątpliwości. Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym jest aktem prawnym, który reguluje postępowanie w przedmiocie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, skutki dokonanych wpisów, uprawnienia sądu rejestrowego, obowiązki poszczególnych podmiotów związane z dokonywaniem zgłoszeń itd. Nie wydaje się wobec tego zasadne zamieszczenie w tym akcie prawnym szeregu przepisów regulujących kwestie materialno-prawne związane z zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej, w tym prawa i obowiązki przedsiębiorców w okresie zawieszenia (projektowany art. 20ba ust. 7 i 8 ustawy o KRS), skutki zawieszenia wykonywania działalności w odniesieniu do zobowiązań publicznoprawnych, sposoby obliczania okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej zgodnie z przepisami k.p.a. itp. Regulacje takie (analogiczne w odniesieniu do przedsiębiorców wpisanych w CEIDG oraz KRS) powinny znaleźć się w naszej ocenie w jednym akcie prawnym kompleksowo regulującym prowadzenie działalności gospodarczej (a więc w projektowanej ustawie – Prawo Przedsiębiorców), jak ma to miejsce w obecnym stanie prawnym. Zgodnie z dodanym art. 20ba ust. 15 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, w przypadku złożenia wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej na wskazany we wniosku okres i niezłożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu</p>	<p>konferencji uzgodnieniowej zostanie omówiona nowa wersja przepisu, część ustępów odnoszących się do zasad zawieszenia zostanie bowiem przeniesiona do projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców.</p>
--	--	---	---

			<p>wykonywania działalności gospodarczej do końca upływu ostatniego dnia wskazanego okresu zawieszenia, informacja o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej jest automatycznie zamieszczana w Rejestrze w dniu następującym po upływie ostatniego dnia okresu zawieszenia, przy czym zgodnie z projektowanym ust. 16 do czynności, o których mowa w ust. 15, nie stosuje się przepisów ustawy z 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Należy zwrócić uwagę, że Krajowy Rejestr Sądowy jest rejestrem sądowym, zaś postępowania w przedmiocie wpisu do rejestru prowadzone są przez sądy powszechne zgodnie z przepisami k.p.c. o postępowaniu nieprocesowym (rejestrowym), co odróżnia rejestr przedsiębiorców KRS od innych rejestrów podmiotów prowadzonych w trybie administracyjnym. Z tego względu zamieszczenie w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym ust. 16 o wyłączeniu stosowania przepisów k.p.a. (co stanowi powtórzenie projektowanej regulacji odnoszącej się do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, tam zasadnej) jest nieuzasadnione. Na marginesie wskazujemy, że proponowany art. 20ba ust. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym to powtórzenie projektowanego art. 20ba ust. 9 tej ustawy.</p>	
21.	Art. 41	PTPiREE- Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	<p>Art. 41 W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 687, 996, 1579 i 2175) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>art. 20b dodaje się art. 20ba w brzmieniu brzmienie:</p> <p>„Art. 20ba. ust. 5. <u>W przypadku wykonywania działalności gospodarczej na podstawie umowy spółki cywilnej zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich wspólników.</u></p> <p>6. <u>Podmiot wpisany do Rejestru wykonujący działalność gospodarczą jako wspólnik w więcej niż jednej spółce cywilnej może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej w jednej lub kilku takich spółkach. Przepisy ust. 5, ust. 7-9 oraz 15 stosuje się</u></p>	<p>Uwaga uwzględniona. Należy wskazać, że w trakcie konferencji uzgodnieniowej zostanie omówiona nowa wersja przepisu, część ustępów odnoszących się do zasad zawieszenia zostanie bowiem przeniesiona do projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców.</p>

odpowiednio.

7. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej podmiot wpisany do Rejestru nie może wykonywać działalności gospodarczej i osiągać bieżących przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej.

8. W okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej podmiot wpisany do Rejestru:

ma prawo wykonywać wszelkie czynności niezbędne do zachowania lub zabezpieczenia źródła przychodów;

ma prawo przyjmować należności lub obowiązek regulować zobowiązania, powstałe przed datą zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;

ma prawo zbywać własne środki trwałe i wyposażenie;

ma prawo albo obowiązek uczestniczyć w postępowaniach sądowych, postępowaniach podatkowych i administracyjnych związanych z działalnością gospodarczą wykonywaną przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej;

wykonuje wszelkie obowiązki nakazane przepisami prawa;

ma prawo osiągać przychody finansowe, także z działalności prowadzonej przed zawieszeniem wykonywania działalności gospodarczej;

może zostać poddany kontroli na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą.

9. W stosunku do zobowiązań o charakterze publicznoprawnym zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej wywiera skutki prawne od dnia, w którym rozpoczyna się zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, do dnia poprzedzającego dzień wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.

10. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek podmiotu wpisanego do Rejestru.

11. Wznowienie wykonywania działalności gospodarczej następuje na wniosek przedsiębiorcy, z wyłączeniem przypadku, o którym mowa

			<p>w ust. 15.</p> <p><u>12. Wniosek o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz wniosek o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej jest zwolniony z opłat sądowych. Wpisy dokonane w wyniku rozpoznania takich wniosków nie podlegają ogłoszeniu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.</u></p> <p><u>13. Wniosek o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej podmiot wpisany do Rejestru może złożyć wraz z wnioskiem o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej.</u></p> <p><u>14. Okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej, nie wcześniej niż w dniu złożenia tego wniosku, i trwa do dnia złożenia wniosku o wpis informacji o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej lub do dnia wskazanego w tym wniosku, który nie może być wcześniejszy niż dzień złożenia wniosku.</u></p> <p><i>[Wnioskujemy o poddanie ponownej analizie, czy zakres materialny instytucji "zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej", w szczególności prawa i obowiązki przedsiębiorcy mieszczą się w zakresie regulacji ustawy o KRS.]</i></p>	
22.	Jacek Karczewski	<p>W Art.41 Projektu Ustawy (dotyczącym zmian w Ustawie o KRS), dotychczasowym ustępom 3)-5) nadać nową numerację 5)-7), a w wolne miejsca dodać nowe ustępy odpowiednio 3) i 4) o następujących brzmieniach:</p> <p>3) w Art.21 ust.1 drugiemu zdaniu nadaje się następujące brzmienie: "Jednocześnie powinni wskazać aktualne dane i złożyć właściwe dokumenty niezbędne dla dokonania wpisu w Rejestrze."</p> <p>4) w Art.24 dodaje się ust.7 o następującym brzmieniu: "W odniesieniu do podmiotów obowiązanych, określonych w Art.21 ust.1, postępowanie przymuszające stosuje się odpowiednio."</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zob. komentarz do uwagi nr 8.</p>	

			UZASADNIENIE WNIOSKU NR 3	
			Wniosek nr 3 stanowi doprecyzowanie obowiązujących przepisów.	
Art. 46 – ustawa – Prawo bankowe				
23.		Lewiatan	Art. 46 - Zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe Zmiany przewidziane w art. 46 pkt 4) – 9) Przepisów wprowadzających nie odnoszą się do ustawy – Prawo bankowe i zostały zamieszczone w art. 46 Przepisów wprowadzających najprawdopodobniej na skutek omyłki (dotyczą one rejestru działalności prowadzonego przez marszałka województwa). Konieczne jest wobec tego usunięcie tych punktów z art. 46 Przepisów wprowadzających.	Uwaga uwzględniona.
Art. 94 – ustawa o podatku od towarów i usług				
24.		KIBR	Art. 94 pkt 1 - po wyrazach „w art. 87 ust. 6 pkt 1” dodać „lit. a”. <i>Uzasadnienie: Przepis jest istotny ponieważ dotyczy wcześniejszego zwrotu (25 dni) różnicy podatku naliczonego nad należnym.</i>	Zastrzeżenie. Uwaga odnosiła się do art. 94 pkt 3, nie pkt 1. Propozycja przepisu bazowała na nieaktualnym brzmieniu ustawy. W poprawionej wersji ustawy – Przepisy wprowadzające art. 94 pkt 3 zostanie usunięty.
Art. 99 – ustawa – Prawo telekomunikacyjne				
25.		PIIT- Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	W art. 99 projektu ustawy wprowadzającej przewidziano szereg zmian w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. W uzasadnieniu do projektu ustawy wprowadzającej wyjaśniono, iż jednym z celów projektowanych przepisów jest przeniesienie do ustaw sektorowych obecnych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej przepisów dotyczących przyznawania / odmowy przyznania koncesji lub zezwoleń oraz zasad dokonywania / odmowy dokonania / wykreślenia przedsiębiorców z rejestrów działalności regulowanej, w związku z planowanym uchyceniem ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W intencji projektodawcy takie rozwiązanie	Uwaga uwzględniona z zastrzeżeniem. Na podstawie uwag zgłoszonych przez PIIT oraz Ministerstwo Cyfryzacji, Ministerstwo Rozwoju postanowiło o usunięciu z projektu regulacji wprowadzających art. 12c i 12d.

		<p>pozwole w sposób kompleksowy uregulować ten obszar w ustawach sektorowych i uchylić obecne wątpliwości interpretacyjne wynikające z relacji pomiędzy ogólnymi zasadami wyrażonymi w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej a szczególnymi rozwiązaniami przewidzianymi w ustawach sektorowych. Nie kwestionując powyższego założenia należy wskazać, że nie w każdym przypadku – co zostanie poniżej wykazane na przykładzie proponowanych zmian w ustawie Prawo telekomunikacyjne – da się przenieść w całości i bez odpowiednich zmian regulacje art. 64 – 74 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do ustaw sektorowych, bez wywoływania wewnętrznych konfliktów i niespójności w ramach ustawy sektorowej, w tym przypadku w ustawie Prawo telekomunikacyjne. O ile w przypadku niespójności przepisów dwóch ustaw (tj. ustawa o swobodzie działalności gospodarczej oraz ustawa Prawo telekomunikacyjne) rozbieżności takie były usuwane stosując regułę <i>lex specialis derogat legi generali</i>, to nie da się w ten sposób usunąć rozbieżności pomiędzy przepisami znajdującymi się w tej samej ustawie.</p> <p>1. Projekt ustawy wprowadzającej w art. 99 przewiduje dodanie do ustawy Prawo telekomunikacyjnego nowego art. 12c, który zawiera rozwiązania, co najmniej niespójnie, a w niektórych przypadkach wręcz sprzeczne z pozostałymi przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne:</p> <ul style="list-style-type: none">- projektowany art. 12c ust. 1 określa kompetencje i zakres kontroli prowadzonych przez Prezesa UKE wobec przedsiębiorców telekomunikacyjnych, pozostając jednocześnie niespójnym z obecnym brzmieniem art. 199 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który to przepis w sposób kompleksowy wskazuje zakres kompetencji Prezesa UKE w zakresie prowadzenia kontroli;- projektowany art. 12c ust. 2 określa zakres uprawnień osób upoważnionych przez Prezesa UKE do prowadzenia kontroli, podczas gdy kompleksowa regulacja prawna w tym zakresie znajduje się już obecnie w art. 200 ustawy Prawo telekomunikacyjne, a oba przepisy są ze sobą niespójne;	
--	--	--	--

		<p>- projektowany art. 12c ust. 3 daje Prezesowi UKE możliwość żądania usunięcia stwierdzonych uchybień, podczas gdy szczegółowa i kompleksowa regulacja prawna w tym zakresie jest już ujęta w art. 201 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>W związku z powyższym należy usunąć z projektu ustawy wprowadzającej przepisy dodające do ustawy Prawo telekomunikacyjne nowy art. 12c, gdyż projektowany przepis jest niespójny, a w pewnym zakresie nawet sprzeczny z obowiązującymi już przepisami art. 199 – 201 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>2. Projekt ustawy wprowadzającej w art. 99 przewiduje dodanie do ustawy Prawo telekomunikacyjne nowego art. 12d, który daje Prezesowi UKE kompetencję do wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, przy czym przesłanki wydania takiej decyzji są niespójne, a nawet sprzeczne z pozostałymi przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne, a w szczególności z art. 201 ust. 4 Prawo telekomunikacyjne, który przewiduje odmienne przesłanki uprawniające Prezesa UKE do wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej. Ponadto, zgodnie z art. 201 ust. 3a oraz art. 202 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne Prezes UKE może w drodze decyzji odpowiednio: nakazać zaprzestania lub opóźnienia świadczenia usługi telekomunikacyjnej albo nakazać wstrzymanie wykonywania działalności telekomunikacyjnej.</p> <p>Można przyjąć, że w intencji projektodawców nowy art. 12d ma dotyczyć przypadków, w których przedsiębiorca telekomunikacyjny prowadzi działalność telekomunikacyjną z naruszeniem wymogów, które muszą być spełnione już w momencie uzyskiwania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, natomiast art. 199 – 202 Prawa telekomunikacyjnego dotyczą kontroli przestrzegania pozostałych przepisów ustawy Prawa telekomunikacyjnego albo ustaw odrębnych. Niemniej jednak to teoretyczne założenie jest w praktyce niewykonalne, gdyż ustawa Prawo telekomunikacyjne ani w obecnym ani w</p>	
--	--	---	--

		<p>projektowanym kształcie nie zawiera zamkniętego katalogu wymogów materialno-prawnych, jakie musi spełnić dany podmiot, aby uzyskać wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (katalogu takiego nie zawiera też projektowany art. 12a), a wymogi te rozsięte są po całej ustawie Prawo telekomunikacyjne i ustawach odrębnych (art. 10 ustawy Prawo telekomunikacyjne wskazuje jedynie na przesłanki formalne i procedurę dokonywania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych). W praktyce nie będzie możliwości, aby precyzyjnie odróżnić te naruszenia przepisów, które kwalifikują się do zastosowania przez Prezesa UKE nowego art. 12d (czyli co należy rozumieć pod pojęciem „naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej”) od tych naruszeń, które mogą uruchomić kompetencje Prezesa UKE wskazane w art. 201 ust. 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>Zatem w obecnym porządku prawnym możliwość wydania przez Prezesa UKE decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej dotyczy określonych przypadków i ma charakter narzędzia stosowanego w ostatniej kolejności (tj. naruszenia występowały w przeszłości lub mają poważny charakter, a podmiot kontrolowany nie zastosował się do wcześniejszych decyzji Prezesa UKE – art. 201 ust 4 Prawa telekomunikacyjnego), a po spełnieniu tych przesłanek Prezes UKE może (ale nie musi) wydać przedmiotową decyzję. Natomiast na gruncie projektowanego art. 12d Prawa telekomunikacyjnego wystarczy uznanie, że miało miejsce rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej (przy czym jak wskazano powyżej, nie jest jasne, o jakie konkretnie warunki chodzi), a Prezes UKE będzie zobowiązany („Prezes UKE wydaje...”) do wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę proponujemy następujące modyfikacje art. 99 pkt 2) projektu ustawy wprowadzającej (w zakresie, w jakim przepis ten wprowadza nowe art. 12a – 12f do ustawy Prawo</p>	
--	--	---	--

		<p>telekomunikacyjne):</p> <p>2)po art. 12 dodaje się art. 12a-12ef w brzmieniu:</p> <p>„Art. 12a. Prezes UKE, w drodze decyzji, odmawia wpisu do rejestru przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, w przypadku, gdy:</p> <p>wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy lub innemu podmiotowi uprawnionemu do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów wykonywania działalności gospodarczej objętej wpisem;</p> <p>przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów został wykreślony z rejestru z przyczyn, o których mowa w art. 12ca ust. 1 <u>albo</u> <u>art. 201 ust. 4</u>, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku.</p> <p>Art. 12b. Przedsiębiorca oraz inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów są obowiązani przechowywać wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania spełniania warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej.</p> <p>Art. 12c. Wykonywanie — działalności — telekomunikacyjnej — podlega kontroli, w szczególności Prezes UKE może prowadzić kontrolę w zakresie:</p> <p>przestrzegania warunków wykonywania działalności;</p> <p>obronności lub bezpieczeństwa państwa, ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.</p> <p>2. Osoby upoważnione przez Prezesa UKE do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do:</p> <p>wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta wpisem do rejestru, w dniach i w godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub powinna być wykonywana;</p> <p>żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub</p>	
--	--	---	--

~~innych nośników informacji oraz udostępnienia danych mających związek z przedmiotem kontroli.~~

~~3. Prezes UKE może wezwać przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie.~~

Art. 12~~ca~~. 1. Prezes UKE wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów działalności objętej wpisem, gdy:

złożone zostało oświadczenie, o którym mowa w art. 10 ust. 5, niezgodne ze stanem faktycznym;

~~nie usunięto naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej w wyznaczonym przez organ terminie; stwierdzi rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów.~~

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Prezes UKE z urzędu wykreśla wpis w rejestrze przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 12~~ca~~. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który został wykreślony z rejestru, może uzyskać ponowny wpis do rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 12~~ca~~ ust. 1 albo art. 201 ust. 4.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do przedsiębiorcy oraz innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie

			<p>odrębnych przepisów, którzy wykonywali działalność telekomunikacyjną bez wpisu do rejestru. Nie dotyczy to sytuacji określonej w art. 10 ust. 9.</p> <p>Art. 12^{ef}. Prezes UKE wykreśla wpis przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów w rejestrze na jego wniosek, a także po uzyskaniu informacji o zgonie, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej, lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu.”;</p>	
26.	Lewiatan	<p>W art. 99 projektu ustawy wprowadzającej przewidziano szereg zmian w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>W uzasadnieniu do projektu ustawy wprowadzającej wyjaśniono, iż jednym z celów projektowanych przepisów jest przeniesienie do ustaw sektorowych obecnych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej przepisów dotyczących przyznawania / odmowy przyznania koncesji lub zezwoleń oraz zasad dokonywania / odmowy dokonania / wykreślenia przedsiębiorców z rejestrów działalności regulowanej, w związku z planowanym uchynieniem ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W intencji projektodawcy takie rozwiązanie pozwoli w sposób kompleksowy uregulować ten obszar w ustawach sektorowych i uchylić obecne wątpliwości interpretacyjne wynikające z relacji pomiędzy ogólnymi zasadami wyrażonymi w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej a szczególnymi rozwiązaniami przewidzianymi w ustawach sektorowych. Nie kwestionując powyższego założenia należy wskazać, że nie w każdym przypadku – co zostanie poniżej wykazane na przykładzie proponowanych zmian w ustawie Prawo telekomunikacyjne – da się przenieść w całości i bez odpowiednich zmian regulacje art. 64 – 74 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do ustaw sektorowych, bez wywoływania wewnętrznych konfliktów i niespójności w ramach ustawy sektorowej, w tym przypadku w ustawie Prawo telekomunikacyjne. O ile w przypadku niespójności przepisów dwóch ustaw (tj. ustawa o swobodzie</p>	<p>Uwaga uwzględniona z zastrzeżeniem.</p> <p>Zob. komentarz do uwagi wyżej.</p>	

		<p>działalności gospodarczej oraz ustawa Prawo telekomunikacyjne) rozbieżności takie były usuwane stosując regułę <i>lex specialis derogat legi generali</i>, to nie da się w ten sposób usunąć rozbieżności pomiędzy przepisami znajdującymi się w tej samej ustawie.</p> <p>1. Projekt ustawy wprowadzającej w art. 99 przewiduje dodanie do ustawy Prawo telekomunikacyjne nowego art. 12c, który zawiera rozwiązania, co najmniej niespójnie, a w niektórych przypadkach wręcz sprzeczne z pozostałymi przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne:</p> <ul style="list-style-type: none">- projektowany art. 12c ust. 1 określa kompetencje i zakres kontroli prowadzonych przez Prezesa UKE wobec przedsiębiorców telekomunikacyjnych, pozostając jednocześnie niespójnym z obecnym brzmieniem art. 199 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który to przepis w sposób kompleksowy wskazuje zakres kompetencji Prezesa UKE w zakresie prowadzenia kontroli;- projektowany art. 12c ust. 2 określa zakres uprawnień osób upoważnionych przez Prezesa UKE do prowadzenia kontroli, podczas gdy kompleksowa regulacja prawna w tym zakresie znajduje się już obecnie w art. 200 ustawy Prawo telekomunikacyjne, a oba przepisy są ze sobą niespójne;- projektowany art. 12c ust. 3 daje Prezesowi UKE możliwość żądania usunięcia stwierdzonych uchybień, podczas gdy szczegółowa i kompleksowa regulacja prawna w tym zakresie jest już ujęta w art. 201 ustawy Prawo telekomunikacyjne. <p>W związku z powyższym należy usunąć z projektu ustawy wprowadzającej przepisy dodające do ustawy Prawo telekomunikacyjne nowy art. 12c, gdyż projektowany przepis jest niespójny, a w pewnym zakresie nawet sprzeczny z obowiązującymi już przepisami art. 199 – 201 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>2. Projekt ustawy wprowadzającej w art. 99 przewiduje dodanie do ustawy Prawo telekomunikacyjne nowego art. 12d, który daje Prezesowi UKE kompetencję do wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego,</p>	
--	--	---	--

		<p>przy czym przesłanki wydania takiej decyzji są niespójne, a nawet sprzeczne z pozostałymi przepisami ustawy Prawo telekomunikacyjne, a w szczególności z art. 201 ust. 4 Prawo telekomunikacyjne, który przewiduje odmienne przesłanki uprawniające Prezesa UKE do wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej. Ponadto, zgodnie z art. 201 ust. 3a oraz art. 202 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne Prezes UKE może w drodze decyzji odpowiednio: nakazać zaprzestania lub opóźnienia świadczenia usługi telekomunikacyjnej albo nakazać wstrzymanie wykonywania działalności telekomunikacyjnej.</p> <p>Można przyjąć, że w intencji projektodawców nowy art. 12d ma dotyczyć przypadków, w których przedsiębiorca telekomunikacyjny prowadzi działalność telekomunikacyjną z naruszeniem wymogów, które muszą być spełnione już w momencie uzyskiwania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, natomiast art. 199 – 202 Prawa telekomunikacyjnego dotyczą kontroli przestrzegania pozostałych przepisów ustawy Prawa telekomunikacyjnego albo ustaw odrębnych. Niemniej jednak to teoretyczne założenie jest w praktyce niewykonalne, gdyż ustawa Prawo telekomunikacyjne ani w obecnym ani w projektowanym kształcie nie zawiera zamkniętego katalogu wymogów materialno-prawnych, jakie musi spełnić dany podmiot, aby uzyskać wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (katalogu takiego nie zawiera też projektowany art. 12a), a wymogi te rozsiane są po całej ustawie Prawo telekomunikacyjne i ustawach odrębnych (art. 10 ustawy Prawo telekomunikacyjne wskazuje jedynie na przesłanki formalne i procedurę dokonywania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych). W praktyce nie będzie możliwości, aby precyzyjnie odróżnić te naruszenia przepisów, które kwalifikują się do zastosowania przez Prezesa UKE nowego art. 12d (czyli co należy rozumieć pod pojęciem „naruszeń warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej”) od tych naruszeń, które mogą uruchomić kompetencje Prezesa UKE wskazane w art. 201 ust. 4</p>	
--	--	---	--

		<p>ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>Zatem w obecnym porządku prawnym możliwość wydania przez Prezesa UKE decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej dotyczy określonych przypadków i ma charakter narzędzia stosowanego w ostatniej kolejności (tj. naruszenia występowały w przeszłości lub mają poważny charakter, a podmiot kontrolowany nie zastosował się do wcześniejszych decyzji Prezesa UKE – art. 201 ust 4 Prawa telekomunikacyjnego), a po spełnieniu tych przesłanek Prezes UKE może (ale nie musi) wydać przedmiotową decyzję. Natomiast na gruncie projektowanego art. 12d Prawa telekomunikacyjnego wystarczy uznanie, że miało miejsce rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej (przy czym jak wskazano powyżej, nie jest jasne, o jakie konkretnie warunki chodzi), a Prezes UKE będzie zobowiązany („Prezes UKE wydaje...”) do wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę proponujemy następujące modyfikacje art. 99 pkt 2) projektu ustawy wprowadzającej (w zakresie, w jakim przepis ten wprowadza nowe art. 12a – 12f do ustawy Prawo telekomunikacyjne):</p> <p>2)po art. 12 dodaje się art. 12a-12ef w brzmieniu:</p> <p><i>„Art. 12a. Prezes UKE, w drodze decyzji, odmawia wpisu do rejestru przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, w przypadku, gdy:</i></p> <p><i>wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy lub innemu podmiotowi uprawnionemu do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów wykonywania działalności gospodarczej objętej wpisem;</i></p> <p><i>przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów został wykreślony z rejestru z przyczyn, o których mowa w art. 12cd ust. 1 albo</i></p>	
--	--	---	--

art. 201 ust. 4, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku.

Art. 12b. Przedsiębiorca oraz inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów są obowiązani przechowywać wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania spełniania warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej.

~~Art. 12c. Wykonywanie działalności telekomunikacyjnej podlega kontroli, w szczególności Prezes UKE może prowadzić kontrolę w zakresie:~~

~~przestrzegania warunków wykonywania działalności;~~

~~obronności lub bezpieczeństwa państwa, ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.~~

~~2. Osoby upoważnione przez Prezesa UKE do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do:~~

~~wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta wpisem do rejestru, w dniach i w godzinach, w których ta działalność jest wykonywana lub powinna być wykonywana;~~

~~żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych mających związek z przedmiotem kontroli.~~

~~3. Prezes UKE może wezwać przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie.~~

Art. 12cd. 1. Prezes UKE wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów działalności objętej wpisem, gdy:

2) złożone zostało oświadczenie, o którym mowa w art. 10 ust. 5, niezgodne ze stanem faktycznym;

~~nie usunięto naruszeń warunków wymaganych do wykonywania~~

			<p>działalności telekomunikacyjnej w wyznaczonym przez organ terminie; stwierdza rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności telekomunikacyjnej przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Prezes UKE z urzędu wykreśla wpis w rejestrze przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów.</p> <p>Art. 12de. 1. Przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który został wykreślony z rejestru, może uzyskać ponowny wpis do rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 12c ust. 1 <u>albo art. 201 ust. 4.</u></p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się do przedsiębiorcy oraz innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, którzy wykonywali działalność telekomunikacyjną bez wpisu do rejestru. Nie dotyczy to sytuacji określonej w art. 10 ust. 9.</p> <p>Art. 12ef. Prezes UKE wykreśla wpis przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów w rejestrze na jego wniosek, a także po uzyskaniu informacji o zgonie, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej, lub po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu.”;</p>	
27.		PIKE- Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	Art. 12c i nast. - Zaniepokojenie Izby budzą zmiany proponowane w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (dalej: „P.t.”) w zakresie rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych . PIKE wskazuje, że w obecnym stanie prawnym wszelkie nieprawidłowości	Uwaga uwzględniona. Zob. komentarz do uwagi nr 25.

		<p>w działalności operatorów telekomunikacyjnych, stwierdzone w toku kontroli, mogą być usunięte w trybie art. 201 P.t. W tej sytuacji nie jest konieczne wprowadzanie alternatywnej podstawy przeprowadzania kontroli, przewidzianej przez Projekt w nowym art. 12c i n. P.t. Jednocześnie proponowane postanowienia Izba uznaje za nieproporcjonalnie surowe. O ile bowiem w art. 201 P.t. przewiduje się jedynie możliwość zakazania operatorowi wykonywania działalności telekomunikacyjnej w przypadku powtarzających się lub poważnych naruszeń, które nie zostały usunięte mimo decyzji Prezesa UKE, o tyle w proponowanym w Projekcie art. 12d przewiduje się obowiązek nałożenia takiego zakazu, i to również w przypadku, gdy oświadczenie o prawdziwości danych zawartych we wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz o spełnianiu warunków do wykonywania działalności gospodarczej okazało się sprzeczne z prawdą. Brak pozostawienia Prezesowi UKE luzu decyzyjnego w tym zakresie w połączeniu z natychmiastową wykonalnością decyzji, wykreśleniem operatora z rejestru oraz brakiem możliwości ponownego wpisu przed upływem 3 lat od dnia wydania decyzji powodują, że regulacje te mogą w praktyce okazać się wysoce dolegliwe. Biorąc pod uwagę powyższe, PIKE stoi na stanowisku, że: (1) należy ograniczyć możliwość wykreślenia operatora z rejestru jedynie do sytuacji, w której nie wypełni on wezwania Prezesa UKE do usunięcia nieprawidłowości w wymaganym terminie, naruszenie zaś dotyczyć będzie kwestii istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa abonentów, bezpieczeństwa państwa czy bezpieczeństwa rynku telekomunikacyjnego (2) Prezes UKE powinien mieć jedynie możliwość, nie zaś obowiązek dokonania takiego wykreślenia oraz (3) decyzja o wykreśleniu nie powinna być natychmiast wykonalna.</p> <p>W ocenie Izby, choć zrozumiałym jest, że sam rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma charakter jawny, to jednak dokumenty składające się na akta rejestrowe, jako że mogą zawierać informacje wrażliwe z punktu widzenia operatorów, nie powinny podlegać</p>	
--	--	--	--

			udostępnieniu.	
Art. 139 – ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3				
28.		Komisja Krajowa NSZZ Solidarność	Art. 139 - wprowadza zmianę w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 polegającą na dodaniu art. 31a. pkt 2. Zgodnie z tą propozycją organ prowadzący rejestr może prowadzić kontrolę w zakresie obronności lub bezpieczeństwa państwa. Mając na uwadze charakter działalności związanej z opieką nad dziećmi, wątpliwości budzi jej kontrolowanie w powyższym zakresie.	Uwaga uwzględniona.
Art. 148 – ustawa o przewozie towarów niebezpiecznych				
29.		Izba Gospodarcza Transportu Lądowego	Art. 148 - do art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o przewozie towarów niebezpiecznych poprzez jego całkowite uchylenie bądź modyfikację i zastąpienie: „ <i>Uczestnik przewozu towarów niebezpiecznych jest obowiązany zamieścić, w wymaganych dokumentach, o których mowa w ustawie, oraz odpowiednio w ADR, RID lub ADN nazwę i adres podmiotu, którego własnością, w chwili przekazania osobie wykonującej przewóz towarów, jest towar niebezpieczny</i> ” następującą treścią: „ <i>W krajowym przewozie towarów niebezpiecznych, nadawca w rozumieniu ADR, RID, ADN jest obowiązany zamieścić w wymaganych dokumentach, o których mowa w ustawie, oraz odpowiednio w ADR, RID lub ADN nazwę i adres podmiotu, którego własnością, w chwili przekazania osobie wykonującej przewóz towarów, jest towar niebezpieczny</i> ”. Przepis art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o przewozie towarów niebezpiecznych został wprowadzony jako projekt poselski ustawą z dnia 22 lipca 2016 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw. W odniesieniu do tego projektu nie zostały przeprowadzone konsultacje międzyresortowe oraz społeczne, przez co autorzy projektu nie mogli zapoznać się z opinią środowiska kolejowego w zakresie praktycznych aspektów wprowadzanych zmian. Jak rozumiemy intencję wnioskodawców, celem wprowadzonej zmiany było stworzenie instrumentu prawnego pozwalającego na skuteczną walkę z nadużyciami w obrocie paliwami	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja zmiany wykracza poza zakres przedmiotowy ustawy – Przepisy wprowadzające.

		<p>płynnymi.</p> <p>Mając na uwadze, że wprowadzona zmiana wywołuje skutki w odniesieniu do transportu kolejowego czujemy się w obowiązku podnieść kwestię, która jest przyczyną realnych problemów w kolejowym transporcie towarów niebezpiecznych.</p> <p>Regulamin dla międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID) stanowi załącznik C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) i stanowi podstawowy dokument regulujący prawa i obowiązki podmiotów prowadzących działalność w zakresie przewozów międzynarodowych. Zasady i tryb wprowadzania zmian do RID są precyzyjnie określone, a ewentualnych zmian RID może dokonać Komitet Ekspertów RID, na którym reprezentowane są wszystkie państwa, które ratyfikowały konwencję.</p> <p>Z uwagi na fakt, że w RID nie zostały dokonane żadne zmiany w zakresie spójnym z przepisem art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o przewozie towarów niebezpiecznych istnieje realny problem z wykonalnością polskich przepisów w odniesieniu do przewozów międzynarodowych.</p> <p>Jest oczywiste, że Polska ma prawo ustanawiać własne regulacje dotyczące sposobu przewozu towarów niebezpiecznych. Należy mieć jednak na uwadze, by nie doprowadzać do sytuacji, w których stawiane wymagania nie są możliwe do spełnienia. Chodzi o sytuację, w której podmiot realizujący przewóz międzynarodowy nie jest w stanie zamieścić w wymaganych dokumentach informacji dotyczącej nazwy oraz adresu podmiotu, którego własnością jest towar niebezpieczny. Jest to wynikiem przede wszystkim, faktu, że obowiązek ten istnieje wyłącznie w prawie polskim, a więc nie oddziałuje on w żaden sposób na kontrahentów zagranicznych, którzy przewoźnikowi polskiemu mieliby taką informację dostarczyć. Ponadto, w praktyce handlowej informacja o nazwie właściciela towaru jest częstokroć tajemnicą handlową, która nie podlega ujawnianiu. Wreszcie, przewoźnik kolejowy w wielu przypadkach, całkowicie bez własnej winy, nie</p>	
--	--	---	--

			<p>otrzymuje tych informacji, jako że nie są one wymagane przepisami międzynarodowymi RID/ ADR i automatycznie nie są umieszczane w listach przewozowych towarzyszących przesyłce od jej nadania.</p> <p>W związku z powyższym, działając w imieniu IGTL zwracam się z prośbą o uchylenie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 roku o przewozie towarów niebezpiecznych, bądź ewentualnie o jego zmianę w sposób ograniczający jego stosowanie wyłącznie w odniesieniu do przewozów krajowych (przykładowo, zgodnie z brzmieniem zaproponowanym przez IGTL na początku pisma). Wartym rozważenia jest również redukcja zakresu towarów niebezpiecznych objętych dodatkowymi obowiązkami wyłącznie do numerów UN, leżących w zakresie zainteresowania służb walczących z wyłudzeniem podatku VAT.</p> <p>Liczę na uwzględnienie powyższej opinii i wniosku naszej Izby w dalszych pracach legislacyjnych, w szczególności wzięwszy pod uwagę fakt, że zgodnie z wiedzą posiadaną przez IGTL w sprawie tej została złożona skarga przeciwko Polsce do Komisji Europejskiej.</p>	
Art. 153 – ustawa – Prawo pocztowe				
30.		<p>Komisja Krajowa NSZZ Solidarność</p>	<p>Art. 153 - wprowadza zmiany do ustawy Prawo pocztowe, zwane dalej PP. Obejmują one bardzo ryzykowne rozwiązania zarówno dla Poczty Polskiej S.A., ale też dla całego rynku usług pocztowych. Nowy, proponowany art. 10b ust. 1 pkt 2 ustawy PP ma wprowadzić rozwiązanie polegające na tym, iż w przypadku braku terminowego usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych przez Urząd Komunikacji Elektronicznej w trakcie kontroli wykonywanej na podstawie art. 125 ust. 1 ustawy PP – Prezes UKE wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez tego operatora działalności pocztowej. Jest to drastyczne rozwiązanie, które daje Prezesowi UKE możliwość zakończenia działalności każdego operatora i to w zasadzie w sposób arbitralny, gdyż zawiera ono w sobie wiele luk takich jak np.:</p> <p>Zgodnie z art. 125 ust. 1 ustawy PP w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów lub decyzji dotyczących działalności pocztowej</p>	<p>Uwaga uwzględniona/ do omówienia w trakcie konferencji uzgodnieniowej.</p> <p>Uwaga uwzględniona w zakresie odwołania do właściwego przepisu projektu ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium RP. W pozostałym zakresie może być ona przedmiotem ustaleń podczas konferencji. Należy však podkreślić, że intencją Ministerstwa</p>

		<p>Prezes UKE wydaje decyzję określającą zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości. Decyzja ta może określać sposób usunięcia nieprawidłowości. Wątpliwość dotyczy tego, czy powodem wydania przez Prezesa UKE decyzji o zakazie wykonywania działalności pocztowej przez danego operatora pocztowego może być generalnie nie usunięcie przez tego operatora nieprawidłowości czy również niezastosowanie się do sposobu usunięcia tychże wskazanego przez Prezesa UKE, co wskazuje wymieniony przepis PP. Jeżeli uznać, że dotyczy to również tej kwestii, proponowany przepis stwarza przestrzeń do podejmowania przez Prezesa UKE decyzji kształtujących rynek przy użyciu nie tylko narzędzi regulacyjnych, ale także tych o wyraźnym charakterze gospodarczym, co nie jest rolą regulatora. Z tego powodu projektowany przepis mógłby zostać uznany nawet za przepis korupcyjny. Nowe rozwiązania nie stwarzają też możliwości odwoławczych (istnieje tylko procedura administracyjna), więc nawet przy błędnych zaleceniach UKE będzie można operatorowi zakazać działalności (procedura administracyjna nie przewiduje podnoszenia kwestii merytorycznych). Projektowane przepisy nie precyzują też kto poniósłby tego koszty, zwłaszcza, że nie przewidują one żadnych możliwości naprawczych, a jedynie brak możliwości wykonywania działalności pocztowej na okres 3 lat. W art. 125 ust. 2 i 3 ustawy PP określone zostały bardzo krótkie terminy na usunięcie nieprawidłowości (np. 14 lub 7 dniowe). Przy niektórych ich rodzajach terminowe ich usunięcie może okazać się niemożliwe. Podkreślenia wymaga, iż nowy przepis art. 10b ust. 1 ustawy PP ma stanowić dla Prezesa UKE zobowiązanie do bezwzględnego wydania decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego działalności pocztowej, nie ma on charakteru fakultatywnego. W związku z tym operator pocztowy może stracić uprawnienia do wykonywania działalności nawet za jednodniowe przekroczenie terminu na usunięcie wad. Dla proponowanego rozwiązania nie ma też znaczenia istotność stwierdzonych uchybień, gdyż w tym przypadku np. zalecenia</p>	<p>Rozwoju intencją projektowanej ustawy <u>nie</u> jest zaostrenie rygorów wykonywania działalności pocztowej. Zob. także komentarze do uwag Ministerstwa Cyfryzacji oraz Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa odnośnie art. 153 ustawy – Przepisy wprowadzające znajdujących się w tabeli uzgodnień międzyresortowych.</p>
--	--	---	---

		<p>wykonania drobnych korekt w regulaminie świadczenia usług byłyby traktowane na równi z dużej wagi nieprawidłowościami systemowymi uniemożliwiającymi prowadzenie działalności pocztowej. Skutki obowiązywania przepisu nie byłyby więc współmierne do istotności popełnionych uchybień.</p> <p>Dodatkowo, należy brać pod uwagę, że przy podmiotach sieciowych, funkcjonujących na obszarze całego kraju, tryb usunięcia uchybień zwłaszcza tych, które nie naruszają bezpieczeństwa obrotu pocztowego oraz interesów podmiotów korzystających z usług może być dłuższy w czasie, a przepisy nie przewidują możliwości zmiany terminu, które są bezwzględnie obowiązujące, a ich niezachowanie skutkuje bardzo poważnymi konsekwencjami dla operatora.</p> <p>Brak jakichkolwiek procedur czy rozwiązań co do skutków wydanej decyzji przez Prezesa UKE o zakazie wykonywania przez tego operatora działalności pocztowej. Skoro decyzja ta na podstawie zaproponowanego art. 10b ust. 2 PP ma posiadać rygor natychmiastowej wykonalności, kto będzie odpowiadał za proces realizacji usług pocztowych w toku operatora, którego decyzja dotyczy. Nie jest też wiadomym, czy wydanie decyzji oznacza automatycznie, że świadczenie tych usług (w toku) powinno zostać przerwane albowiem przemieszczanie, sortowanie i doręczanie przesyłek w świetle definicji określonych w prawie pocztowym stanowi usługę pocztową, a przedsiębiorca po decyzji Prezesa UKE nie jest już operatorem pocztowym i nie ma prawa świadczyć tego typu usług. To samo dotyczy reklamacji na usługi, gdyż np. na podstawie art. 89 ustawy PP do wypłaty odszkodowania literalnie odpowiedzialny jest operator pocztowy, którym dany przedsiębiorca już nie będzie. Wprowadzenie tych przepisów mogłoby oznaczać naruszenie żywotnych interesów klientów narażając ich na wymierne straty.</p> <p>Projektowane przepisy o wydaniu decyzji o zakazie wykonywania działalności pocztowej, w kontekście wskazanego wyżej rygoru natychmiastowej wykonalności przedmiotowej decyzji Prezesa UKE,</p>	
--	--	--	--

która dodatkowo nie jest dla niego uprawnieniem fakultatywnym a bezwzględnie obowiązującym, nie przewidują żadnej procedury co do skutków ich zastosowania wobec szczególnego operatora pocztowego, jakim jest operator wyznaczony. Prezes UKE, ze względu na nawet niewielkie uchybienie operatora wyznaczonego w kontekście przepisów art. 125 ustawy PP, może stanąć w sytuacji konieczności wydania decyzji o natychmiastowym zakazie wykonywania przez tego operatora działalności pocztowej i tym samym pozbawić społeczeństwo dostępu do usług powszechnych, gdyż procedury ustanawiania operatora wyznaczonego określone w rozdziale 6 Prawa pocztowego w tym przypadku mogą okazać się niewystarczające. Byłoby to działanie szkodliwe dla całego rynku usług pocztowych.

Wydaje się, że dotychczasowe przepisy (art. 126 ust 1 pkt 15 PP) przewidujące kary finansowe za przewinienie określone w przedmiotowym projekcie są wystarczającym narzędziem do wykonania zaleceń pokontrolnych. Przynajmniej daje możliwość podjęcia działań współmiernych do wagi popełnionych przewinień, jak też oceny stopnia podjętych przez operatora działań naprawczych. Zaproponowane zmiany mogą wprowadzić zachwianie stabilności całego rynku usług pocztowych, w związku z powyższym, rekomendujemy wykreślenie z art. 153 projektu ustawy zmian dotyczących art. 10a, 10b, 11a oraz pkt 2b w ust. 2 art. 13.

art. 153 pkt 1 lit. B - proponuje się zastąpienie odwołania do art. 4 pkt 4 lit. b ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium RP (osoba prawna z siedzibą za granicą), odwołaniem do art. 4 pkt 5 tej ustawy, tj. definicji państwa członkowskiego, materia dotycząca kontroli działalności pocztowej wykonywanej przez Prezesa UKE została uregulowana w Rozdziale 11 ustawy PP, dlatego też wprowadzenie do Rozdziału 2 tej ustawy regulacji dotyczących wydawania przez Prezesa UKE decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego

działalności pocztowej zaburza systematykę tej ustawy, poprzez uregulowanie kwestii dotyczących tej samej materii w dwóch różnych rozdziałach. Dodatkowo należy wskazać, że na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów ustawy PP funkcjonują już dwa stopnie naruszeń związanych z wykonywaniem działalności pocztowej (naruszenie przepisów lub decyzji dotyczących działalności pocztowej, naruszenie warunków wykonywania działalności pocztowej, którego charakter i skala nie zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych), wprowadzenie kolejnego rodzaju naruszeń, tj. „rażącego naruszenia” warunków wymaganych do wykonywania działalności pocztowej objętej wpisem do rejestru operatorów pocztowych bez określenia jego definicji pozostawia szerokie pole do subiektywnej oceny Prezesa UKE, skutkujące poważnymi konsekwencjami w postaci wykreślenia z rejestru operatorów pocztowych i w konsekwencji braku możliwości podjęcia działalności pocztowej w ciągu 3 lat od daty wykreślenia. Aktualnie w ustawie PP, w odniesieniu do operatora wyznaczonego, funkcjonuje pojęcie „uporczywe naruszenie” warunków świadczenia usług, skutkujące możliwością podjęcia decyzji o uchyleniu decyzji o wyborze operatora wyznaczonego. W związku z tym powstaje wątpliwość, która przesłanka tj. „rażące naruszenie” czy „uporczywe naruszenie” będzie miała pierwszeństwo w stosowaniu. Z uwagi na istotną funkcję operatora wyznaczonego, wybieranego w drodze konkursu, przesłanka dotycząca „rażącego naruszenia” oraz „uporczywego naruszenia” warunków wymaganych do wykonywania działalności pocztowej powinny zostać powiązane z elementem zapewnienia, po okresie wydania ewentualnej decyzji Prezesa UKE, realizacji obowiązku świadczenia usługi powszechnej.

Uwagi ogólne w zakresie kompetencji do wydawania decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego działalności pocztowej

		<p><u>objętej wpisem:</u></p> <p>Przewidziana w projekcie możliwość wydania przez Prezesa UKE decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego działalności pocztowej objętej wpisem do rejestru, podlegającej natychmiastowemu wykonaniu dotyczyć będzie m.in. działalności Poczty Polskiej S.A., wybranej do pełnienia funkcji operatora wyznaczonego. Z powyższych względów, biorąc pod uwagę projektowane przesłanki wydania decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego działalności pocztowej, budzą wątpliwości następujące kwestie:</p> <p>dotyczące przesłanki braku usunięcia nieprawidłowości wskazanych w decyzji Prezesa UKE, o której mowa w art. 125 ust. 1, w wyznaczonym terminie.</p> <p>W związku z aktualnym brzmieniem art. 125 ust. 4 ustawy PP, decyzję wskazaną w art. 125 ust. 1 Prezes UKE wydaje także w konsekwencji braku wykonania przez operatora pocztowego zaleceń pokontrolnych, które dotyczyć mogą wezwania do usunięcia naruszeń lub udzielenia wyjaśnień w terminie 14 dni od dnia doręczenia zaleceń. Zalecenia pokontrolne wydawane są w przypadku stwierdzenia naruszenia warunków wykonywania działalności pocztowej, którego charakter i skala nie zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych. Dlatego też zgodnie z projektem, konsekwencją niedochowania przez operatora pocztowego terminu usunięcia naruszeń bądź subiektywna ocena Prezesa UKE, że udzielone przez operatora wyjaśnienia są niewystarczające może być wydanie decyzji o zakazie wykonywania działalności pocztowej w przypadku, gdy charakter i skala naruszeń nie zagrażają bezpieczeństwu obrotu pocztowego oraz istotnym interesom podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych. Dlatego też wydaje się, iż w tym przypadku brak jest argumentów do wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności pocztowej, podlegającej natychmiastowemu</p>	
--	--	--	--

		<p>wykonaniu, w przypadku świadczenia przez tego operatora usług powszechnych. Zatem rozważenia wymaga, czy zapewnienie ciągłości dostępu do usług powszechnych nie powinno być priorytetowe w przypadku braku zagrożenia bezpieczeństwa obrotu pocztowego oraz istotnych interesów podmiotów korzystających z usług pocztowych lub operatorów pocztowych i być przesłanką do odstąpienia od wydania decyzji o wykreśleniu operatora wyznaczonego z rejestru operatorów;</p> <p>dotyczące przesłanki rażącego naruszenia warunków wymaganych do wykonywania działalności pocztowej objętej wpisem do rejestru przez operatora pocztowego.</p> <p>Decyzja o zakazie wykonywania działalności pocztowej w przypadku rażącego naruszenia powinna uwzględniać stopień naruszenia przepisów, którego stwierdzenie powinno podlegać weryfikacji przed wykonaniem tej decyzji, tym bardziej jeśli konsekwencją wydania przedmiotowej decyzji będzie wstrzymanie działalności przez operatora wyznaczonego.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, poważne wątpliwości budzi umożliwienie podejmowania decyzji o zakazie wykonywania przez operatora pocztowego działalności pocztowej z pominięciem określenia przez ustawodawcę zamkniętego katalogu precyzyjnych przesłanek uzasadniających podejmowanie takich decyzji. Decyzje te powinny mieć charakter wyjątkowy, jednocześnie uzasadniający niezbędną niezwłoczną wykonania, z uwagi na odstępstwo od ogólnej kodeksowej zasady, że przed upływem terminu wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu i że wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie decyzji.</p> <p>Dodatkowo, w świetle projektowanej ustawy oraz w związku z aktualnym brzmieniem art. 11 pkt 2 lit. a oraz art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy PP, należy podnieść, iż aktualne nie zawierają systemowych rozwiązań służących zapewnieniu ciągłości dostępu do usług powszechnych w przypadku, gdy decyzja o zakazie wykonywania działalności pocztowej będzie dotyczyła operatora wyznaczonego świadczącego usługi</p>	
--	--	--	--

powszechnie, w przypadku braku na rynku operatorów alternatywnych mogących zapewnić ciągłość i dostępność świadczenia usług powszechnych, mających zdolność ekonomiczną i techniczną operatora pocztowego do świadczenia usług powszechnych oraz zdolność do wykonywania zadań, w tym na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego w zakresie wynikającym z obowiązków operatora wyznaczonego; ustawa nie przewiduje procedur w zakresie usług pocztowych będących w toku, których realizacja może być znacznie rozłożona w czasie (np. realizacja zwrotu przesyłek z zagranicy). Nie jest też wiadomym, czy wydanie decyzji oznacza automatyczne przerwanie tych usług. Nie jest również rozwiązana kwestia reklamacji będących w toku oraz tych, które klienci mogą złożyć na usługi wcześniej wykonane w stosunku do których nie upłynął termin przedawnienia roszczeń, jak i wypłaty odszkodowań. Dlatego też wprowadzenie tych przepisów mogłoby oznaczać naruszenie istotnych interesów klientów narażając ich na wymierne straty. Dodatkowo operator wyznaczony w ramach zawartych umów obsługuje także jednostki sektora finansów publicznych, dlatego też i w tym przypadku niezbędne byłoby przyjęcie w przepisach rozwiązań pozwalających na niezakłócone zapewnienie tym podmiotom niezbędnej obsługi w zakresie świadczenia usług pocztowych. Prezydium KK NSZZ „Solidarność” uważa, że aktualne narzędzia regulacyjne, w które wyposażony jest Prezes UKE są wystarczającymi do regulowania rynku pocztowego. Jeżeli intencją projektowanej ustawy jest zaostrzenie rygorów wykonywania działalności pocztowej, to należałoby raczej zmienić wymogi dla rozpoczęcia tej działalności np. poprzez wprowadzenie instytucji zezwoleń, jak ma to miejsce we wszystkich krajach europejskich, a nie tylko poprzez zwykły wpis do rejestru operatorów pocztowych, jak ma to miejsce w przypadku Polski, czyniąc nasze ustawodawstwo w tym względzie najbardziej liberalnym w Europie.

Art. 162 – ustawa o odnawialnych źródłach energii

31.		PTPiREE- Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej	<p>Art. 162. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925, 1579, 1753 i 2260) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>11 ust. 3 - „3. Rejestr wytwórców energii w małej instalacji jest jawny. <u>Każdy ma prawo dostępu do zawartych w nim danych za pośrednictwem Prezesa URE.</u>”, <i>[Wnosimy o doprecyzowanie na czym w praktyce polegało będzie pośrednictwo Prezesa URE przy wglądzie - jak wyglądać ma proces uzyskiwania wglądu.]</i></p> <p>27 ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Rejestr wytwórców biogazu rolniczego jest jawny. <u>Każdy ma prawo dostępu do zawartych w nim danych za pośrednictwem Prezesa ARR.</u>”, <i>[Uwaga jak wyżej do art. 11 ust. 3]</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona. Zapis odnośnie jawności rejestrów i konieczności umieszczania ich na BIP będzie przepisem ogólnym, funkcjonującym na poziomie ustawy – Prawo przedsiębiorców. W konsekwencji, zapis o jawności rejestru i dostępie do niego za pośrednictwem organu rejestrowego zostanie wykreślony z propozycji uzupełnień poszczególnych ustaw.</p>
Propozycja zmiany w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych				
32.		Jacek Karczewski	<p>W Projekcie Ustawy, dotychczasowym Artykułom 180.-216. nadać nową numerację 181.-217., a w wolne miejsce dodać w Rozdziale 2 nowy Artykuł 180. o następującym brzmieniu:</p> <p>Art.180. W Ustawie z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.jed. Dz.U.2016 poz.623 z późn.zm.) dodaje się Art.10a o następującym brzmieniu: “Art. 10a. Opłaty w sprawach z zakresu działania Krajowego Rejestru Sądowego związane ze złożeniem sprawozdania finansowego, podatnik wnosi z chwilą złożenia sprawozdania do właściwego urzędu skarbowego, na wydzielony rachunek bankowy tego urzędu.”</p> <p>UZASADNIENIE WNIOSKU NR 4</p> <p>Wniosek nr 4 jest konsekwencją Wniosku nr 1.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zob. komentarz do uwagi nr 8.</p>
Art. 191				
33.		RIPS – Rada	Wątpliwości przedsiębiorców zrzeszonych w RIPS wywołuje art. 191	Uwaga uwzględniona

	Interesantów Portu Szczecin	<p>ust. 1 projektu ustawy, zgodnie z którym... <i>do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej ustawy...</i></p> <p>Intencją projektowanego przepisu, co wynika wprost z uzasadnienia projektu ustawy (rozdział V, pkt 2, str. 17), jest stosowanie powołanych przepisów planowanej ustawy – Prawo przedsiębiorców do postępowań będących w toku na dzień wejścia w życie projektowanej ustawy oraz ustawy – Prawo przedsiębiorców.</p> <p>Należy przy tym w całej rozciągłości zgodzić się z zawartą w uzasadnieniu projektu ustawy tezą, iż art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy – Prawo przedsiębiorców w pełniejszym niż dotąd zakresie gwarantują przedsiębiorcom ich prawa i wspomagają ich w prowadzonej działalności, a zatem zasadnym jest, by obowiązywały one także w postępowaniach, które to zostały wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy – Prawo przedsiębiorców.</p> <p>Obawę przedsiębiorców zrzeszonych w RIPS wzbudza jedynie fakt, iż z projektowanego przepisu nie wynika w sposób jednoznaczny, iż postępowania, o których mowa w projektowanym przepisie, to również postępowania sądowe. Dlatego też zachodzi obawa, że wbrew intencjom projektodawców art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy – Prawo przedsiębiorców, nie znajdą zastosowania do spraw w toku, będących na etapie postępowań sądowych przed sądami administracyjnymi lub sądami powszechnymi, w sytuacji jeżeli sądy te dokonają interpretacji projektowanego przepisu sprowadzającej się do przyjęcia, iż mają one zastosowanie do spraw w toku, ale jedynie w postępowaniach administracyjnych (na etapie przed organami administracji), ale już nie w postępowaniach sądowych (na etapie przed sądami). Obawa o możliwość stosowania przez sądy takiej (w istocie zawężającej) interpretacji projektowanego przepisu wynika z naszych negatywnych doświadczeń. Jako przedsiębiorcy wielokrotnie zetknęliśmy się w</p>	
--	--------------------------------	---	--

		<p>dotychczasowej praktyce z tego rodzaju sytuacjami. Zważywszy natomiast na fakt, iż celem projektowanego przepisu jest rozciągnięcie stosowania korzystnych dla przedsiębiorców zasad określonych w art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy – Prawo przedsiębiorców na jak największą liczbę postępowań z udziałem przedsiębiorców, wydaje się nam zasadnym doprecyzowanie projektowanego przepisu poprzez wyraźne wskazanie, iż nowe (niewątpliwie korzystniejsze dla przedsiębiorców) przepisy winny być brane pod uwagę nie tylko na etapie postępowania przed organami administracji, ale również na etapie postępowania przed sądami. Należy przy tym zwrócić uwagę, że w odniesieniu do części spraw załatwianych przez organy administracji (np. sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych) są one na etapie sądowym rozpatrywane nie przez sądy administracyjne (jedynie kontrolujące sposób działania organów administracji), ale przez sądy powszechne (np. sądy pracy i ubezpieczeń społecznych).</p> <p>Postępowania prowadzone przez sądy powszechne w istocie są w takim przypadku kontynuacją postępowań prowadzonych przed organami administracji i mają one zatem zupełnie inny charakter aniżeli postępowania przed sądami administracyjnymi (dla przykładu w zakresie ubezpieczeń społecznych od decyzji organu administracji, jakim jest Dyrektor Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, odwołanie nie jest kierowane do organu administracji II instancji, ale właśnie wprost do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, który pełni tym samym rolę swego rodzaju <i>odpowiednika „organu administracji II instancji”</i> i jako taki dokonuje ponownego pełnego, merytorycznego rozpoznania sprawy). Dlatego naszym zdaniem zasadnym zatem jest wyraźne wyartykułowanie okoliczności, że art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy – Prawo przedsiębiorców winny mieć zastosowanie do spraw w toku, również na etapie postępowań sądowych. W przeciwnym razie nie dość, że nie uda się w pełni zrealizować, postulowanej projektowanym przepisem, idei rozciągnięcia stosowania zasad określonych w art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy – Prawo</p>	
--	--	---	--

			<p><i>przedsiębiorców</i> na wszystkie postępowania z udziałem przedsiębiorców, będące w toku na dzień wejścia w życie projektowanej ustawy oraz ustawy – Prawo przedsiębiorców, ale nadto dojdzie do niczym nie uzasadnionego zróżnicowania sytuacji prawnej przedsiębiorców, w zależności od tego na jakim etapie znajduje się postępowanie z ich udziałem w momencie wejścia w życie planowanych przepisów. Zdaniem RIPS tylko część przedsiębiorców będzie mogła skorzystać z dobrodziejstwa projektowanego przepisu, a część nie. Podsumowując, celem wyeliminowania zagrożenia pojawienia się zawężającej interpretacji projektowanego przepisu oraz mając na uwadze wyżej wskazane intencje projektodawców, przedsiębiorcy zrzeszeni w Radzie Interestantów Portu Szczecin, postulują o preredagowanie projektowanego przepisu w niżej proponowany (lub równoważny) sposób:</p> <p><i>....Do postępowań w sprawach przedsiębiorców, w tym postępowań sądowych, wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 2, art. 8 – 17 i art. 26 – 27 ustawy, o której mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej ustawy...</i></p>	
Art. 207				
34.	Lewiatan	<p>Art. 207 - Wpisy przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych (art. 207 projektu)</p> <p>Zgodnie z art. 207 Przepisów wprowadzających, wpisy przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, dokonane na podstawie ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, istniejące w dniu wejścia w życie Przepisów wprowadzających, stają się wpisami do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych prowadzonych na podstawie projektowanej ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym. Zgodnie z ust. 2 art. 207 Przepisów wprowadzających, wpisy te obowiązują przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie Przepisów</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zob. komentarz do uwagi Lewiatana odnośnie art. 25 ust. 2 ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium RP znajdujący się w tabeli uzgodnień międzyresortowych dotyczącej tejże ustawy.</p>	

			<p>wprowadzających. W związku z postulowanym usunięciem art. 25 ust. 2 ww. ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym lub wydłużeniem terminu obowiązywania wpisu przedstawicielstwa w rejestrze do co najmniej 5 lat, <u>postulujemy usunięcie z Przepisów wprowadzających projektowanego art. 207 ust. 2 lub choćby wydłużenie terminu obowiązywania wpisów przedstawicielstw dokonanych jeszcze na podstawie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</u></p>	
--	--	--	--	--